

THOREGON

30

Perry Rhodan 1829

H.G. Francis

Akce Humanidrom

Přeložil Hugo Bokvas
Do digitální podoby převedl Codiac

Už dost napjatá situace v Mléčné dráze se počátkem roku 1289 nového galaktického letopočtu ještě vyhrotila. Desítky tisíc tajemných ježatek obsadily řadu planet a kompletně je odřízly od světa. Rozhádané Galaktikum si neví rady, navíc je příliš daleko od jakékoli jednoty - mezi velkými mocenskými bloky Galaxie vládne nedůvěra.

Nikdo v celé Mléčné dráze navíc neví, kde je Pěny Rhodan a jeho přátelé Reginald Bull a Alaska Saedelaere. Tři Nesmrtelní zmizeli na Trokanu v útvaru zvaném Hřib a od té doby se neukázali.

Zatímco Alaska Saedelaere se octl v galaxii Bröhnder, kde se naposled musel bránit zásahu „sběračů šrotu“, Perry Rhodan a Bull putují galaxií Plantagoo a chtějí se dostat k tajemným Galorňanům. **BÁZE**, prastará mateřská loď lidstva, která se už desítky let používá jako svět her a prožitků, se zatím stává ohniskem nových napětí, rejdištěm nepřátelských tajných agentů. V celém tom zmatku se Atlan snaží sjednotit galaktické mocnosti ke společné akci - k **OPERACI HUMANIDROM...**

1.

„Ještě, že jsi takový názor neřekl před svědky," zabručel unithský velitel AVALONU Kelassan. „Byl by to konec tvé kariéry."

S Assassinem jen tak něco nehulo. Neuctivě natáhl chobot a položil si ho na velitelův stůl.

„Nejsem jediný, kdo si tohle myslí," prohlásil.

Kelassan na něj překvapeně pohlédl. Nikdy ho nenapadlo, že by někdo mohl pochybovat o jeho schopnostech velet AVALONU. Byl přesvědčen o tom, že drží jasnou linii a že jedná zcela v souladu nejen s velitelským kádrem lodi, ale i s vedením Fóra Raglund.

Patrně tomu tak nebylo.

U hvězdokupy 47 Tucani, 15 000 světelných let od Slunce směrem k Malému mraku Magellanovu, se shromáždilo 200 000 tolkandských lodí, většinou ježatek tří tříd, ale bylo mezi nimi i pár set eloudských elipsoidů, o kterých se vědělo, že vozí vivok.

Všechny národy a mocenské bloky Mléčné dráhy vyslaly do této oblasti pozorovatele. Pozorovatelem byl i Kelassan s AVALONEM.

Fórum Raglund v oblasti dislokovalo třicet lodí různých členských národů pod Unithanovým vrchním velením, aby sledovaly pohyby nepřitele.

Assassan s tím nesouhlasil, sledovat bylo podle něj málo. Nicméně plnil rozkaz.

Byl bezvýhradný stoupenec Fóra Raglund a jeho ideje společenství nehumanoidních národů. Uvědomoval si však, že ve Fóru Raglund nepanuje zrovna svornost a že mnohé národy pracují proti sobě, aby si zajistily větší či menší výhody. To však v jeho očích význam Fóra nijak nesnižovalo.

Za rušivý moment nicméně považoval, že muž jako Assassin, který stejně jako on patří k Unithanům, netáhne s ostatními Unithany za jeden provaz.

Tohle je případ pro náčelníka Denaye, pomyslel si, ale nehodlal Cheborparna informovat.

Parnebechoracz Denayrech byl náčelník Bezpečnostní služby Raglundu, zkráceně BESRA, tvrdý a nemilosrdný, ale zároveň spravedlivý a neúplatný muž, který na Raglundu vládl jako stínový diktátor. Všichni se ho báli a jen málokdo ho spatřil. Mocí své funkce tahal za všechny provázky Raglundu. Nikdo před ním neměl větší respekt než agenti cizích mocností, především Ligy svobodných Pozemšťanů nebo Křišťálového impéria, kterým nikde nehrozilo větší riziko než na Raglundu.

Kelassan se s náčelníkem Denayrechem setkal jedenkrát v životě a to setkání v něm zanechalo hluboké stopy. Zvláštní bylo, že si na ně velice přesně pamatoval a dokázal by větší část rozhovoru přesně reprodukovat, ale neuměl by odpovědět na *otázku, jak* náčelník BESRY vlastně vypadá. Jako by mu cosi vymazalo jeho podobu z paměti.

„Co chceš?" zeptal se velitel, který nedával najevo, že se mu chování jeho zástupce nelíbí.

Podle něj hraničilo se vzpourou. Z moci svého úřadu mohl tento hovor kdykoli ukončit a udušit kašdický odpor. Nebyl však takový. Nechtěl vnucovat nebo nařizovat, nýbrž přesvědčovat. Proto leckomu povoloval větší svobodu rozhodování, než slabší charaktery unesly.

Z Assassana se vyklubal značně ješitný muž. Byl na palubě AVALONU teprve několik dní, jeho předchůdce náhle zemřel.

Důvěra, kterou mu Assassin dal, nebyla oprávněná. Naopak, teď se ukazovalo, že na Kelassana se musí velice obezřetně a s nedůvěrou.

Zástupce zapnul syntron a vyvolal si několik záznamů z posledních dnů. Všechny měly jedno společné: ukazovaly, jak neustále hrozí nebezpečné střety a nechtěné incidenty s Tolkand'any.

Ve všech situacích se pozorovatelé Fóra Raglund zachovali uvážlivě a ustoupili. A právě to se Assassinovi nelíbilo.

„Takhle to dál nejde," pravil. „Všichni víme, oč nepříteli jde. Vezme nám naše světy a jednoho dne nás zničí. K čemu taková bázlivá taktika?"

„Takový je rozkaz."

„Někdy to chce odvalu od rozkazu trochu uhnout. Potřebujeme boj, tak jasně vymezíme frontu. Mužstvo je nespokojené. Bojí se, že tvá váhavost bude jejich konec."

A bylo to venku. Assassin ho obviňuje ze zbabělosti před nepřitelem!

„Doporučuji ti, abys dál nemluvil," odvětil velitel. „Především ne mimo tuto místnost. To by byl konec tvé kariéry."

Zástupce se na něj opovržlivě podíval, zvedl chobot a hodil si ho přes levé rameno, čímž dal ještě zřetelněji najevo, co si o něm myslí.

Choval se urážlivě a zcela proti kodexu cti velitelského sboru unithských kosmických svazů.

Kelassan však neztrácel klid. Assasana prohlédl, poznal, že si hraje na siláka, aby získal respekt v očích mužstva a co nejdříve nasbíral maximum bodů k rychlému povýšení. AVALON považoval pouze za přístupní stanici k vlastní lodi.

Kelassan si udělal pár poznámek a přešel do hlavní centrály, kde mohl na velkých monitorech lokátoru sledovat oněch zhruba 200 000 tolkandských lodí.

Byl na *svůj* AVALON pyšný. Kulovitou loď třídy MERZ si dalo Fórum vyrobit u LSP a měla zvláštní vybavení. Sestávala ze tří částí, z nichž každá představovala samostatnou loď. , AVALON měl být vlajkovou loď Fóra Raglund, ale Liga svobodných Pozemšťanů, jako výrobce, proti tomu protestovala. Když pohrozila, že zakázku nedodá, AVALON byl oficiálně přejmenován na „expediční loď Planetární správy Raglundu". Důvodem pro to byla klauzule ve smlouvě o dodávce, že AVALON nesmí být nikdy nasazen proti LSP. Tuto klauzuli porušovalo už samo označení „vlajková loď". Oficiální vlajkovou loď byl tedy RAGLUND.

Assassin se zastavil u velitele palby Androxiana a hlavního lékaře Antie Baátua Reemy.

Ve vzdálenosti jedné světelné minuty parkovala mezi AVALONEM a flotilou Tolkand'anů jedna topsidská loď.

„Co tam dělá?" zavřel Kelassan. „Výslovně jsem nařídil, že AVALON je nejzazší výspa. Ať se ten Topsider okamžitě vrátí."

Podezířavě se podíval na Assasana. Nařídil to on? Je to jedna z jeho dalších provokací?

Tu se z hyperprostoru vynořily čtyři ježatky a hnaly se na Topsidera. Střet byl nevyhnutelný.

„Právě toho jsem se bál," zaúpěl Kelassan.

„No konečně!" zajásal Assasan a viditelně se napřimil. „Teď přijde svěží deštík!"

Ježatky zahájily palbu a Topsider ji ihned opětoval.

Assasan se prudce otočil a planoucíma očima pohlédl na velitele.

„Musíme zaútočit!"

„Ano," odvětil klidně a lhostejně Kelassan.

„A co sis myslel že mám v úmyslu?"

Naklonil se a dal radistovi povel, aby přivolal na pomoc další lodi. Potom nařídil

pilotovi, aby se přesunul k bojujícím lodím a Topsidera podle možnosti kryl.

Za pár vteřin už AVALON zahájil palbu na ježatky.

Assassan byl horlivost sama. Velitel ho nespouštěl z očí. Uvědomoval si, že zástupce by nejradši vyprovokoval otevřený střet bez ohledu na to, že nepřítel je početnější a že by neměli proti němu šanci.

Eskalace konfliktu by byla smrtelná chyba. Nesmí z toho být víc než jen píchnutí špendlíčkem.

AVALON proletěl mezi Topsiderem a ježatkami a v té chvíli se Bluesanovi podařil nádherný zásah, který jednu ježatku vyřadil z boje. Tři další ježatky se stáhly do hlubin kosmu.

Kelassan reagoval rychleji, než Assassan čekal.

„Komando podle plánu Halo!“ zařval do mikrofonů. „Blesková akce. Zahákovat ježatku. Honem! Musíme dostat jednoho nebo víc Gazkarů, dřív než páchají sebevraždu!“

„Komando smrti,“ konstatoval zděšeně Assassan.

„Přesně tak,“ potvrdil mu velitel. „A půjdeš do toho taky! Na takovou situaci jsme už dávno připraveni. Dalo se to očekávat. Teď se musíme pokusit dostat aspoň jednoho Gazkara.“

„Jeden z nás musí zůstat na palubě,“ nadhodil Assassan. „Takové akce se nemohou zúčastnit oba velitelé.“

Kelassan na něj chladně pohlédl. „To ti užlo, že budeme ve stálém spojení s palubním syntronem? Je úplně jedno, jestli na lodi jsme nebo ne. Velet můžeme i odtamtud a syntron nás bude průběžně informovat. Nechme toho. Jde o každou vteřinu, vyrážíme.“

Assassan se tvářil poněkud bezradně. Ale

copak právě on nevolal ustavičně do útoku?

Nyní musel nést důsledky, i když to bylo pro něj spojeno s tím největším nebezpečím. Vzhledem k tomu, že se akce chtěl zúčastnit Kelassan osobně, nemohl vyklouznout. Spadl do jámy, kterou si sám vykopal.

„Gazkarové spáchají sebevraždu a loď zničí,“ prohlásil.

„No právě,“ souhlasil s ním Kelassan, „proto si musíme pospíšet.“

Nepustil Assassana už ke slovu a nedovolil mu, aby o rozkazu déle přemýšlel. Vyradil z centrály a přidal se ke skupině osmnácti mužů, kteří na něj už v plné polní čekali v hangáru. Bojové obleky pro Assassana a pro něj už měli připravené. Pomohli jim do nich,

Pár sekund nato už Unithané uháněli na dvou kluzácích k vraku.

Jeden kluzák pilotoval Kelassan a letěl přímo ke vstupu do nepřátelské lodi. Dráhu propočítal syntron. Minul antény a vedl svůj oddíl ke vstupu, počítač zatím zjistil kód. Když ke vchodu dorazili, otevřel se a pustil je dovnitř.

Po nich vlétl druhý kluzák, v přechodové komoře se zastavili. Vnitřní dveře se otevřely do hangáru s různými menšími čluny.

Na zemi leželi Gazkarové. Kelassan na první pohled poznal, že jsou mrtví. Zhruba dvacet metrů od přechodové komory byl v plášti otvor. Jím unikl vzduch. Smrt nastala tak rychle, že si Gazkarové nestačili ani navléknout skafandry.

Kelassan se jimi nezdržoval. Gravopakem přeletěl k další komoře. Když se okamžitě neotevřela, udělal si cestu dezintegrátorem.

Před nimi se táhla matně osvětlená chodba. I z ní už unikl vzduch. Trysky tam hnaly nový, ten se však vlivem rychle klesající teploty a vlhkosti měnil ve sněh a proti Unithanům vířily vločky.

Velitel vysokou rychlostí proletěl chodbou až

k místu, kde se větvila. Pár metrů dál byly dva bezpečnostní průchody. Naznačil ostatním, že se snad dostanou do nepoškozené části lodi, kde by mohli narazit na živé Gazkary.

Assassana poslal k jednomu vstupu a se svým oddílem se obořil na druhý. Podařilo se mu ho otevřít.

Do haly s ním vpadlo dalších devět Unithanů. Bylo tam přes dvacet Gazkarů, kteří na ně okamžitě začali střílet.

Kelassan střelbu opětoval, ale nařídil mužům, aby Gazkary nezabýjeli, pouze pokud možno paralyzovali. Unithané se o to snažili, ale protivník střílel tak urputně, že jim nezbývalo, než jeho počet snížit.

„Musíme dostat aspoň jednoho!“ vykřikl Kelassan. „Jeden musí přežít!“

Gazkarové v panickém strachu ustupovali. Palbu soustředili vždy na jednoho Unithana. Tím se jim podařilo prorazit ochranné pole a touto taktikou vyřazovali jednoho protivníka za druhým. Jednali neuvěřitelně rychle a disciplinovaně. Kdo se dostal do gazkarské palby, byl do dvou vteřin mrtev.

Vedle Kelassana padli dva muži.

Zaútočil na hmyzí bytosti agresivněji a zdálo se, že nepřátelská palba mu nemůže ublížit. Paprsky energie šlehalo kolem něj nebo zasahovaly jeho ochranný štít. Energii vnímal jako údery, které ho však nemohly vyvést z rovnováhy.

Celé okolí jako by zanikalo v pronikavém svitu energetické palby. Konečně se mu podařilo paralyzovat jednoho Alazara.

Pár vteřin nato bylo po všem.

Kelassan se podíval na bojiště. Přes polovina jeho mužů se už na AVALON nevrátí. Z nepřátel přežil pouze jediný.

„Pryč odtud!“ zavelel. „Vemte toho zajatce.“

Muži popadli Alazara a vyvlekli ho ven, velitel zatím chodil od mrtvého k mrtvého a loučil se s nimi. Opustil halu jako poslední, dohnal své

lidi a nutil je ke chvatu.

Tu k nim dorazil Assassin a byl sám.

„Kde máš své muže?“ křikl na něj velitel.

„Mrtví,“ odpověděl zástupce sklesle. „Padli jsme do léčky a neměli jsme šanci.“

Kelassan na to nic neřekl. Na konci chodby vypnul gravopak a čekal, dokud všichni nenastoupí do kluzáků. Teprve potom si nastoupil i on a zamířil k výstupu.

„Jsmee...“ ozval se náhle hlas z reproduktorů.

Víc už slyšet nebylo, protože v té chvíli přeživší Gazkarové odpálili nálože.

Vesmírem se roztahovala žhavá koule. Množství troskek narazilo jako broky do ochranného štítu kluzáku, ale neprorazilo jej. Unithané se na sebe zděšeně podívali.

Uvědomili si, že jen o vlásek unikli smrti.

Jeden se roztrásl. Mermomocí se snažil, aby to ostatní neviděli, ale marně. Velitel mu ji položil ruku na rameno.

„Co to bylo za hlas?“ zeptal se, aby jejich myšlenky odvedl od zániku ježatky.

„Někdo z nás,“ prohodil jeden muž.

Byl nezničitelnou umělohmotnou páskou připoután k paralyzovanému zajatci. Ani teď ji ještě neuvolnil, třebaže Alazar byl stále ještě ochromen a nemuseli se bát, že se pokusí o útěk nebo že bude klást odpor.

Inženýr připomínal rostlinu. Byl vysoký asi dva a půl metru, hlavou připomínal trochu koně, oči měl jako knoflíky, bělající se z hlubokých důlků. Z hlavy vyrůstal věnc různě silných, asi padesáticentimetrových zelených červovitých výrůstků, které teď pod vlivem paralyzátoru schléple visely.

Pod hlavou mu do stran vyběhalo vždy po páru tmavozelených paží. Trup byl sukovitý a světlezelený, na zádech však tmavší. Spodní část těla měl štíhlou, několikrát přestípnutou jako vosu. Na konci nohy měl osmnáct pseudopodií.

Když se Kelassan na zajatce díval, uvědomil si, že tenhle u sebe nemá karzz, onu dvoumetrovou tyč, která může vysílat signály podobné skenovacímu záření. Doufal, že tento nedostatek neubírá zajatci na ceně.

„Blbost," namítl Assassan. Hlas měl pronikavý a prozrazoval dost o jeho psychickém stavu.

„Kdo by to měl být?" vykřikl pak. „Z mého oddílu nepřežil nikdo. Musel to být někdo od vás. Nedokážu si ale představit, že by Kelassan nechal někoho ze svých lidí ve štychu."

„To ne," zabručel mazák Ophlass. „To určitě ne." Zahleděl se na Assassana a bylo jasně vidět, co si o něm myslí. „Jestliže to byl Unithan," pokračoval směle, „pak byl z tvého družstva. Zvláštní že jsi přežil jenom ty."

Assassan se na něj vztekle vrhl a chtěl ho udeřit pěstí do obličeje. Ophlass se nedal, ránu odrazil a vrazil mu jednu do žaludku. Zástupce velitele se svalil.

Jakmile se opět postavil, chystal se zaútočit znovu, ale Kelassan mu v tom zabránil.

„Dost!" rozkázal. „Kdo řekne ještě slovo, toho postavím před válečný soud."

Tím hádku ukončil. Dobře věděl, co se v jeho zástupci děje.

Assassan radši mlčel. Uvědomoval si, že každým slovem by si jen uškodil.

Uvědomoval si, že hru o moc na AVALONU prohrál. Mužstvo se za něj už rozhodně nepostaví. Po akci v ježatce již nemůže počítat s ničím podporou. Nikdo mu nezajistí tolik potřebné body pro povýšení.

Troufl si příliš a narazil na silnějšího, aniž se ten silnější musel příliš namáhat.

Kelassan si byl jist, že Assassan velice brzy po návratu na Raglund požádá o odchod z loďstva.

Krátce se na soupeře podíval, nedával

najevo, co si myslí.

Doletěli na AVALON. Kelassan se odebral do centrály a Assassana pustil z hlavy.

Podstatný byl úspěch akce. Byl první, kdo zajal nějakého Alazara. Nikdo před ním nedostal do rukou živého inženýra.

To je vítězství Raglundu!

Cestou do centrály si interkomem zavolał Antie Báatua Reemu a dal mu zajatce na starost.

„Skvělé," poblahopřál mu lékař.

„Nařídil jsem, aby ho rovnou dali na ošetřovnu," řekl Kelassan. „Doufám, že budeš postupovat velice opatrně, aby nám neumřel."

„Na to se můžeš spolehnout," prohlásil Anti. „Uvedu ho do hlubokého spánku a pak si ho v klidu vyšetřím."

Když Kelassan dorazil do centrály, Anti byl už na ošetřovně a čekal na zajatce. Velitel se spojil s představiteli Fóra, aby podal hlášení.

Pár minut nato se Raglund ozval znovu. Náčelník Denay mu vzkazoval, aby Alazara okamžitě dopravili na planetu.

To Kelassana zklamalo. Radši by zajatce vyšetřil na AVALONU a vyslechl, aby z něj dostal co nejvíc. Ale rozkaz je rozkaz.

2.

Arfe Loidanová hleděla oknem laboratoře do bujně kvetoucí a zelenající se krajiny. Camelotské flóře se krásou jen tak něco nevyrovnalo. Většina rostlin byla masožravá. Jeden robot je právě krmil, aby se zklidnily a nebyly člověku nebezpečné

Nad parkem se táhl transportní pás, který spojoval všechny důležité budovy Port Arthuru.

„Pořád jsi mi ještě neodpověděla," konstatoval Atlan.

Arkonidan seděl na nepohodlné stoličce v koutě laboratoře.

Otočila se.

„Promiň. Zamyslela jsem se. Ne proto, že bych najednou začala pochybovat o své teorii, ale měla jsem pocit, že jsem dostala dobrý nápad.“ Vzdychla si. „Ale nedostala.“

„Ale i tak mi můžeš říct, co máš v úmyslu. Ze zprávy, kterou jsi mi poslala, jsem nebyl moc chytrý. Byla tam řeč o snížené inteligenci.“

„A že jsem ji u tebe zjistila? To jsem byla vážně tak nezdvořilá?“

Arkonidan se zasmál. Znal její zvláštní humor. Za ta léta se dost změnila. Z malé kulatoučké osůbky se stala štíhlá šedovlasá dáma s osobitým kouzlem.

„Zatím jsi mi nic nenaordinovala,“ zažertoval rovněž, „pak bych se nedivil. Doufám, že jsi nedělala pokusy na sobě?“

Zasmála se.

„To se ti povedlo,“ uznala. Několikrát se nadechla a vydechla. „Máme před sebou velký problém. To ti však říkat nemusím. Musím otestovat různé farmaceutické složky a zjistit, jestli by neutralizovaly účinek skenu na lidi a jiné Galaktiky.“

„To jsem pochopil. A taky si uvědomuji, v čem jsou potíže, sama skenovací pole nevytvoříš, takže nemůžeš účinek v laboratoři simulovat a vyzkoušet, zda lék funguje.“

„Přesně tak. Napadlo mě, že by se syntetickými chemickými procesy v mozku daly vytvořit látky, jež by na přechodnou dobu snížily inteligenci. Přece víme, že skenovací zařízení na slabomyslné nefunguje.“

„Nevím, nevím, jestli se takhle dá sken skutečně obejít. Bylo by to skutečně překvapivé řešení - pokud by to fungovalo.“

Atlan se letmo rozhlédl. V laboratorní technice se příliš nevyznal, a tak mu tento svět připadal cizí a neproniknutelný. V šu de samé skleněné nádoby s tekutinami, prášky...

Za skleněnými stěnami ležely nahé postavy, které se při troše fantazie podobaly lidem. Byli to biologičtí dummies, v laboratoři vypěstované a syntronikou řízené bytosti bez ducha, které však reagovaly podobně jako lidé. Na nich se prováděly lékařské pokusy.

Ale i přes veškerý pokrok v medicíně a farmakologii, přes náročný software a perfektní simulaci tu zbývalo riziko. Občas se vyskytly jiné reakce u pokusů „in vitro“ a „in vivo“, v laboratoři a ve skutečném lidském životě. A nikdo si to nedokázal vysvětlit.

„Určitě to funguje,“ tvrdila Arfe Loidanová. „Problém je ale v tom, že to skenovací pole nemůžu nasimulovat. Všechno by bylo mnohem snazší, kdybychom měli aspoň jednoho živého Tolkand'ana a vyzkoušeli na něm různé imunní látky proti skenu.“

„To je mi jasné,“ řekl Arkonidan. „Ale nevím, jestli se dá lidská inteligence zásadně snížit.“

„Určitě,“ prohlásila vědkyně. „O tom není pochyb.“

„Výtečně,“ pochválil ji Nesmrtelný. „Pak bychom mohli vyslat komando do oblasti skenu, tedy do výsostné oblasti Tolkand'anů, kde se cítí v naprostém bezpečí.“

„Nevíš, jak je daleko Myles Kantor?“

„Má ještě menší šanci než ty. Jak má vyvinout ochranu proti skenovacímu zařízení, když nemá vůbec nic v ruce?“ At-lan přešel k oknu. Díval se na mladou ženu, krmící masožravku. Rostlina však nereagovala, byla zřejmě přežraná.

Myles Kantor čelil v podstatě stejnému problému jako Arfe Loidanová. Neměl k dispozici jediný přístroj, s nímž by mohl vytvořit sken. Nemohl tudíž zjistit, zda existuje technická možnost, jak se proti zařízení bránit. A praktické pokusy na územích obsazených Tolkand'any nepřicházely v úvahu.

Tu do laboratoře vpadla mladá žena a vyhrkla: „Máš jít hned na velitelství! Tolkand'ani zahájili ofenzivu.“

Atlan neztrácel čas a hned se s ní odebral na velitelství Port Arthuru, které se tyčilo v bezprostředním sousedství výzkumného centra. Velitelství představovala sedmnáctipatrová pyramidovitá stavba nesmírných rozměrů. Centrum v přízemí byla vůbec první budova postavená na Camelotu.

Třebaže všechna zařízení hlavní centrály řídil syntron, bylo tam zaměstnáno na tisíce lidí. Nesmrtelní se v ničem nechtěli spoléhat výlučně na syntroniku. Při důležitých rozhodnutích musela mít poslední slovo inteligentní bytost.

Syntroniky na velkých obrazovkách a holografiích ukazovaly průběh tolkand'anské akce. Potvrdily se Atlanovy nejhorší obavy. Syntrony graficky *znázorňovaly*, kterým směrem vetřelci pronikají a které soustavy se tak dostávají do akutního nebezpečí. Úder směřoval na relativně řídkou obydlanou oblast Mléčné dráhy, v níž nicméně byly stovky kyslíkových světů, o které mohli mít Tolkand'ané zájem.

V posledních dnech vetřelci podnikali ustavičně menší úder do Mléčné dráhy a dobyli tak 101 kyslíkový svět, především v poloměru 8 000 světelných let od Slunce. Mnohé z těchto planet byly obydlené, jiné ne, ale všechny byly relativně nevýznamné, takže Galaktici se ještě nebránili naplno.

Nyní ale přicházela z oblasti 47 Tucani od 50 camelotských bitevních lodí zpráva, že 150 000 ze 200 000 tolkand'ských lodí vyrazilo na Mléčnou dráhu. Bylo to sto padesát flotil.

Atlan měl pocit, že stojí na vratké půdě. Proti takové nesmírné flotile nemají galaktické národy co postavit.

Dokud budou Tolkand'ané moci pracovat se

skenovacím polem, jsou takřka nenapadnutelní. Takzvaný koktavý pohon lodí jejich převahu ještě zvyšoval.

Na jedné holografii se ukázala tvář Pozemšťana Fioretha Camtuquea, který měl slovo za všechny velitele camelotských lodí. Byl to asi stočtyřicetiletý, tmavý muž s bleděmodrýma očima. Vyzařoval z něj klid a rozvaha a nezdálo se, že by ho přesila Tolkand'anů příliš vzrušovala. Ale úzké rty a skoro neznatelně se chvějící hlas prozrazovaly, jak silně ho tolkand'ská flotila tísní a jak velké má obavy o národy Galaxie.

„Co máme dělat?“ ptal se. „Zahájit protiútok?“

Atlan zavrtěl hlavou. Taková reakce nepřicházela v úvahu. Rovnala by se sebevraždě.

„Můžu vám poradit jediné to, abyste se stáhli,“ řekl. „Proti takové přesile to nemá smysl. Nemůžeme se pouštět do bojů, které nelze vyhrát.“

„To však není řešení,“ oponoval Fioreth Camtuque. „Něco udělat musíme.“

„Jistěže,“ souhlasil Arkonidan, „ale zatím ne v otevřeném boji. Musíme sjednotit národy Galaxie k jednotnému odporu. Třeba nám tahle ofenziva pomůže.“

„Tak fajn,“ řekl velitel. „Stahujeme se.“

Atlan potvrdil rozkaz a přerušil spojení.

Přešel z centrály do svých soukromých prostor. Pozice Camelotu se musela tajit i nadále, a proto se odtud nemohl spojit s různými mocenskými bloky Mléčné dráhy. Pro druhou stranu by nebyl pro blém zjistit směr. Určitě by udělali cokoli, aby zjistili, odkud volá, a pak by v příslušném sektoru pátrali po Camelotu. Musí na GILGAMESĚA vzdálit se pár set světelných let od planety.

Hodinu po hovoru s velitelem Camtuquem opustil Arkonidan planetu a hnal se s GILGAMEŠEM pryč. Když se dostatečně

vzdálil od Camelotu, navázal první kontakt., Obrátil se na svůj vlastní národ a vyzval jej, aby jednal o přechodném spojenectví a společném boji s Tolkand'any. Křišťálové impérium ho odmítlo.

„Nic jiného jsem nečekal," řekl, když skončil, „ale za pokus to stálo."

Potom to zkusil s Akonany. Dozvěděl se, že jeho diplomatický partner Yatas Ammal je na Chrechonu, malém bezvýznamném kyslíkovém světě daleko od hlavní planety toho hrdého národa. Syntronika na monitoru ukázala, že Chrechon se nachází v té oblasti Mléčné dráhy, do níž proniká tolkandská flotila.

Ammal měl štíhlý obličej, sametové hnědou pleť a tmavé oči. Měděné vlasy mu spadaly na rameny a pár silných pramenů na hrud'. Pohlédl na Nesmrtelného chladně a odmítavě.

Když mu Atlan začal vysvětlovat situaci a upozorňovat ho na nebezpečí, v němž se nacházejí, přerušil ho.

„Nemyslíš, že na sebe dokážeme dát pozor sami?" zeptal se ironicky.

Akonan vůbec nic nepochopil!

„Povídal jsem, že do Mléčné dráhy proniklo asi 150 000 tolkandských lodí a patrně zahájily tažení," zdůrazňoval Atlan. „Část flotily se dostane k Chrechonu nejpozději do dvaceti hodin. Planetu už neudržíte. Měl bys jí dát co nejrychleji evakuovat a sám se odebrat na konferenci galaktických mocností, kde se dohodneme na účinných protiopatřeních proti invazi. Místo schůzky jsme ještě neurčili, ale na něm se dohodneme rychle."

Všiml si, že Ammal není sám. V pozadí stála jakási Pozemšťanka s havraními vlasy a bledou pleť. Nápadné na ní byly zelené oči.

„My se vůbec nebudeme na ničem dohadovat, odmítl ho Akonana příkře. „Nechci s tebou debatovat. Své problémy si vyřešíme

sami."

„Prosím tě, promluvme si!" vykřikl Atlan, bál se, že Ammal přeruší spojení.

„A proč? Nemáme nic společného, takže není o čem mluvit!" A skutečné spojení přerušil.

„Hlupáku jeden!" zanedával Arkonidan. „Za pár hodin budeš pod vlivem skenovacího pole. Pak už je pozdě na útěk nebo na obranu."

Opřel se v křesle a myslel na ženu, kterou viděl u Akonana. Její obraz byl nejasný, protože optika se zaostřila na Ammala. Nicméně mu byla nějak povědomá, někde ji už viděl.

Pak si vzpomněl. Byla to Selma Millerová. Před lety se s ní jednou setkal.

Zadal její jméno do syntronu a počítač mu potvrdil, že se nemýlí. Vyvolal si obraz Ammala a oně ženy v pozadí a nechal si ji vyfiltrovat. Byla to ona.

„Selmě Millerové je čtyřicet tři," informovala ho syntronika. „Má obchodní zastoupení na Raglundu a zabývá se exportem a importem všemožného zboží."

„To je ono," řekl Atlan, „to mě zmátlo. Ale čekal bych ji na Raglundu."

Nad důvodem jejího pobytu na Chrechonu syntron nespekuloval. Ale patrně tam byla obchodně. Něco jiného by těžko připadalo v úvahu.

3.

Zatracené] hlupák! pomyslela si Selma Millerová, když Yatas Ammal ukončil hovor s Atlanem a obrátil se na ni s vítězoslavným úsměvem.

„Co si to ten člověk dovoluje?" rozhořčoval se Ammal. „Co ho to napadá dávat mi rady? Je neuvěřitelné, co si někteří Arkonidané o sobě myslí."

„Mě to nijak nepřekvapuje," odpověděla.

„Mají to už v povaze, věčně se přeceňují.“

Pohlédla na smlouvy na stole. Všechny byly už podepsány, a tak je shrábla a strčila do desek.

Akonan Atlanovo varování nebral vážně, ona však ano. Věděla, že Atlan nemluví jen tak do větru. Chrechon je v nebezpečí. Pýcha Ammala zaslepila, ale ona tady nezůstane ani o vteřinu déle, než bude nutné.

Ammal se na ni překvapeně podíval. „Ty už jdeš?“

„Nedá se nic dělat. Mám ještě práci. Vždyť jsem ti povídala, že mám schůzku na koloniální planetě Ertrusanů a že tam musím být přesně.“

Pousmál se. „Už si vzpomínám, zapomněl jsem. Dám ti společníka, odveze tě na astroport.“ Akonan se teď ukazoval z úplně jiné stránky než prve. Byl milý a plný pochopem.

Selma Millerová se snažila ovládnout nervové vypětí. Rozloučila se s ním, slíbila, že dohody bude přesně dodržovat, a odletěla na astroport.

Necelou hodinu nato odstartovala s obchodní lodí naloženou zbožím pro Raglund.

Ammal stále ještě nevyvolal poplach. Ani nenařídil lokátorům zvýšenou pohotovost, natož aby někoho upozornil na nebezpečí, jež jim hrozí z kosmu.

Selma Millerová by se velice ráda informovala sama, ale obchodní loď neměla tak výkonné lokátory.

Odebrala se do své kabiny a z ní dala pilotovi příkaz, aby ji před Raglundem vzbudil.

Úspěšně dokončila další misi.

Měla za úkol získat informace z okolí Yatase Ammala. Povedlo se. Zjistila, že Akonan, nejvlivnější diplomat svého národa, rozběhl nebezpečnou intriku proti Lize

svobodných Pozemšťanů. Informaci předá dál, takže intrika nevyjde.

Lehla si na lůžko a relaxovala. Naslouchala zvukům lodě, která právě překročila rychlost světla.

Úspěšnou obchodnicí byla pouze navenek. Ve skutečnosti už léta pracovala pro Službu Pozemské ligy a platila za jednu z nejschopnějších specialistek.

Byla to tichá, uzavřená a nepřilíš hovorná žena. Obchodní partneři ji považovali za srdečnou a velice schopnou partnerku, ale přitom i za poněkud nudného člověka, který snad ani nemá soukromý život.

Takový obraz o sobě si však vytvořila sama. Rozhodně nebyla introvertní, a nudná už vůbec ne. Byla to střízlivě uvažující žena, která dokázala dobře skrývat city. Do tajné služby vstoupila jen proto, že měla vynikající strategické uvažování a milovala určité nervové napětí.

V mládí ráda sportovala a soutěžila. Nikdy jí nešlo o vítězství, spíš o výzvu. Její soupeři mívali zpravidla větší šance než ona. A tak byla každá soutěž pro její přátele mezi diváky velice napínavým zážitkem, u něhož nikdy nevěděli, zda strategie vyjde a povede k vítězství, nebo zda Selma nakonec přece jen prohraje.

Při své práci pro tajnou službu však protivníkům šance nedávala a neházela si klacky do cesty. Nebylo to nutné. Tato práce byla dost napínavá sama o sobě. Navíc by tím ohrožovala nejen sebe, ale i kolegy.

Selma Millerová hrála dvojí roli obchodnice a agentky perfektně a s rozvahou. Na Raglundu byla pod ustavičným tlakem, ale nezmatkovala a nerozhodovala se ukvapeně. Uvědomovala si, že každý jednotlivý krok je důležitý a musí se provést disciplinovaně, neboť stojí proti nejnebezpečnějšímu soupeři v této části Mléčné dráhy.

Nebyl to nikdo jiný než onen tajuplný náčelník Denay.

Byl to ten nejschopnější zpravodaj, na jakého kdy narazila. Nenávratně by zmizela, kdyby se Cheborpam Pameberochacz Denayrech dozvěděl, že je agentkou Ligy.

Ale cítila se v bezpečí a byla úspěšná.

Měla dobré styky v diplomatických kruzích, často slyšela trávu růst a získávala tak důvěrné informace o ustavičných třenicích ve Fóru Raglund. Před nedávným dodala informaci, že v oné intrice na Trokanu měl prsty Tayloz Úpkek.

Na Bluesanově pozici se zatím nic nezměnilo. I nadále patřil k vedoucí špičce Fóra.

Selma Millerová měla třicet zaměstnanců, všechny z raglundských národů. Tedy nehumanoidy. Jedinou výjimku představovala její pravá ruka: mladý Pozemšťan George Freeder, kterému plně důvěřovala.

Vyzvedl ji na raglundském astroportu, nacházejícím se na severním kontinentu Alleyzu. Astroport byl na území Bluesanů, kde však žili i představitelé jiných členských národů Fóra Raglund. Na astroportu převládaly vysoké kupolovité stavby Bluesanů. Mnohem více jich však bylo v desetimilionovém hlavním městě Zanzovazu.

„Vítej, Selmo,“ pozdravil ji George Freeder. Byl střední postavy, měl útlý obličej s výraznou bradou a velice hustými, nakrátko střiženými kudrnatými vlasy. „Doufám, že jsi uzavřela dobré obchody.“

„Nemůžu si naříkat,“ odpověděla, když kráčeli odbavovací halou a mířili k pásu, vedoucímu průhledným tunelem do města. „Co se dělo na Raglundu? Je něco nového?“

„Dost, ale většinou obchodně.“

„A jinak?“

„Prý se tady chystá nějaká velká konference. Mají se sejít zástupci všech nehumanoidů a členů Ligy a budou se hřát v

paprscích našeho slunce Anzattu. A při té příležitosti se hodlají radit, jak se bránit oné velké invazi zla.“

Usmála se nad jeho poetickou mluvou. Freeder se občas rád vyjadřoval šroubovaně. Mluvil dál, ale už ho skoro nevnímala. Věděla, že ji čeká hodně práce.

Atlan jistě kontaktoval řadu dalších národů v ohrožené oblasti. Možná právě on dosáhl toho, že se sejdou na Raglundu.

Tato zpráva jistě vyvolá horečnou činnost náčelníka Denaye a jeho BESRY.

Musí být dvojnásob opatrná!

„Cože prosím?“ zeptala se a vytrhla se z myšlenek. „Co jsi povídal?“

Pozemšťan se na ni udiveně podíval, domníval, že ho poslouchá.

„Promiň, nějak jsem se zamyslela.“ Nasadila svůj nejkouzelnější úsměv.

Všimla si, jak mu ztemněly oči. Už dávno si uvědomovala, že je pro něj víc než nadřizená, ale necítila k němu tolik, aby jeho city opětovala.

„Přemýšlela jsem, jak takovou konferenci obchodně využít.“

„To jsi celá ty!“ Zklamala ho. „Mluvíím o tom, jak je příjemné, že jsi zase nazpátek a že slunce náhle svítí jasněji, a ty myslíš jenom na kšefty.“

Zasmála se. „Lituji, Georgi, ale už jsem taková.“

Vzdychl si a pohlédl k obloze. „Já sebral veškerou svou odvahu, abych ti prozradil své nejtajnější myšlenky, vynesl jsem je z hlubin duše na povrch, ale ty máš v hlavě jenom zisk a ztráty.“

Prátelsky ho šťouchla do žeber. Společně sešli z pásu a poslední část cesty k obchodnímu centru dorazili pěšky. Nenápadný monitor s měnicími se nápisy a obrazy zvěstoval, zeje tu *Pobočka firmy SELMI*, jejíž majitelkou je Selma Millerová.

„Jde ti jen o to, abych ti přidala," zažertovala. „Vymysli si jinou taktiku. Pak mě třeba obměkčíš a budu ti platit víc."

Vešli do domu a přišel jim naproti Topsider.

Chování mladé ženy se rázem změnilo. Opět to byla střízlivá obchodnice. Na George Freedera a na Topsidera se sneslo krupobití ekonomických údajů.

Když se Freeder chtěl na něco zeptat, nepustila ho ke slovu.

„Musím vědět, co je pravdy na těch pověstech o konferenci," řekla chladně. „A to co nejdříve. Do dvou hodin chci mít jasno."

„A jak to mám zjistit? Neznám nikoho, kdo by..."

„Tak přemýšlej, třeba tě něco napadne. Teď máš možnost ukázat, co v tobě je. Když mi seženeš potřebné informace, ještě dneska si promluvíme o zvýšení platu."

A odešla.

„Že já nedržel hubu a řekl jí o těch drbech o konferenci," stěžoval si.

Topsider několikrát zamečel. „Dobře ti tak!" řekl škodolibě. „Nemáš se pořád cpát dopředu."

Selma se nečekaná vrátila. Byla bledá a zjevně zneklidněná.

„Právě jsem dostala zprávu, že Tolkand'ané už dobyli přes sto třicet světů. To je k nevíře, co za ty dva, tři dny dokázali," řekla. „Proto chci vědět, zda jsou nějaké zprávy o Chrechonu. Už tam zaútočili?" „Zjistím to," slíbil George Freeder.

Ammal pustil hovor s Atlanem z hlavy. Byla to pro něj jen epizoda, jakou si nemusel ukládat do paměti. Jako jediná vzpomínka mu zůstal pocit hlubokého uspokojení, že nenáviděného Arkonidana tak odbyl a tak ponížil.

Radost mu však dlouho nevydržela. Zanedlouho došlo k tomu, před čím ho Nesmrtný varoval.

Ammal pracoval na plánu jak udělat z Chrechonu důležitou obchodní základnu. Vycházel z toho, že na této planetě je množství koření, kterého si cení především Bluesané. Doslova se vyvažovalo zlatem. Byl přesvědčen, že by to byl velký obchod, a věřil, že za pár let z něj bude jeden z nejlivnějších a nejmočnějších mužů národa.

V tu chvíli se však rozezněl poplach. Trhl sebou a přestal se vznášet v oblacích.

Rázem si vzpomněl na Allanovo varování.

Vyběhl do předpokoje, kde měl řadu monitorů. V místnosti pracovali čtyři muži, bez výjimky Akonané, Ammal by příslušníku jiného národa nikdy nedůvěřoval.

„Zaútočili na nás!" vykřikl Penog Graj, velice citlivý muž, který se vždy špatně ovládal.

„Ježatky," dodal Kannas AI celý rudý vzrušením. Vyčítavě na Ammala pohlédl. „Ten Arkonidan měl pravdu. *Ne vymýšlel* si."

Ammal na něj ostře pohlédl. Těmito slovy dal jeho podřízený najevo, že sledoval hovor na monitoru v sekretariátu.

„Tohle je hrubé porušení důvěry," vyjel na něj. „Máš padáka."

„Ono je to už celkem jedno," mávl Kannas AI rukou. „Zaútočili na nás a bránit se nemůžeme."

„Už ani slovo," zařval Ammal a ukázal na dveře. „Ven!"

Už bývalý zaměstnanec nechápavě zavrtěl hlavou. Potom si sebral ze stolu své věci.

„Vůbec nic jsi nepochopil," řekl Ammalovi. „Nejpozději do hodiny jsme obětmi skenování. Pak už je jedno, jestli jsem vyslechl nějaký rozhovor s Atlanem nebo ne."

„Tak nač si balíš věci?" posmíval se mu obchodní magnát. „Proč se nesebereš jen tak?"

Kannas AI se na něj ohromeně podíval. „Pryč!“ Penog Graj se rozběhl ke dveřím. „Na to jsme měli myslet. Musíme co nejdříve odstartovat s lodí.“

Amrial si uvědomil, že Graj jako jediný uvažuje správně. Zapomněl na hádku kolem hovoru s Atlanem. Teď si musí především zachránit kůži.

Vrátil se rychle do pracovny. Během několika minut shrábl nejdůležitější dokumenty, hlavně ty, které mu zajistí přístup k jeho majetku na Sphinxu.

Nakonec vytáhl zásuvku a ukázala se řada tlačítek, jedno stiskl a stěna za ním se rozevřela.

Vstup do šachty byl volný.

Skočil do ní, padal několik metrů, potom ho měkce zachytilo antigravitační pole.

Zanedlouho seděl v malém kosmickém kluzáku, který měl schovaný v podzemí nedaleko budovy. Otevřel se kryt a kluzák vystřelil k obloze.

Kašlal na to, co bude s ostatními. Chtěl se zachránit a s sebou i podstatnou část peněz.

Úlevou se zasmál.

Z onoho velkého obchodu nebude nic, ale je svobodný a může začít znovu. A nebude začínat z ničeho.

„Je mi vás líto!“ posmíval se zaměstnancům, které nechal dole na Chrechonu. „Když je šéf v bezpečí, obchoduje se dál. Ti tvůrčí musí přežít, aby mohlo vzniknout něco nového. Patříte k pozemním jednotkám, vykonavatelům, a ty lze obětovat. Tak to chodí, tady a všude v Mléčné dráze.“ Znovu se hlasitě rozesmál.

Pak se ho však zmocnil podivný pocit. Žaludek jako by se mu převracel naruby a záda ho začala podivně svědit.

Zděšeně se zarazil. Co se to s ním děje?

Před očima se mu zablýskalo. Něco ne-souhlasí.

Pokoušel se přidat rychlost, ale ruce mu vypověděly poslušnost. Prsty mu klouzaly po panelu, ale nedělaly to, co chtěl.

Nakrátko se mu rozjasnily smysly. Zjistil, že omylem změnil kurz. Vracel se zpátky.

Zděšeně vykřikl. Letí přímo do zkázy!

Zoufale se pokoušel kurz opravit, ale marně. Sílily pocity závratí a on si uvědomoval, že to bude asi ono skenovací záření.

Radoval se příliš brzy.

Nyní došlo k tomu, před čím ho Atlan varoval.

4.

16. února 1289 se konečně rozhodlo, že se na Fóru Raglund uskuteční velká konference národů, ohrožených tolkandskou invazí. Pod tlakem o překot se valících událostí se měli vyslanci sejít už za dva dny a poradit se, jak invazi čelit. Na nějaké velké přípravy nebyl čas.

17. února Selma Millerová nastoupila do veřejného kluzáku. Měla pocit, že ji někdo sleduje, ale nevzdávala se. Úkol splnit musí, i kdyby na sebe upozornila protistranu.

Přes dvě hodiny seděla na střešní terase jednoho restaurantu a čekala, až se vrátí taxikluzák, který použil jeden Anti krátce po jejím příchodu. Kdyby byla přišla o pár minut dřív, mohla si ten kluzák vzít sama.

Proklínala smůlu a zároveň se připravovala na nepříjemné otázky, které ji možná čekají.

Proč jsi čekala najeden určitý kluzák? Mohla sis vzít klidně jiný. Proč zrovna tohle taxi?

Připravovala si věrohodnou odpověď. Jako agentka Služby musela ustavičně počítat s tím, že si ji nepřátelská rozvědka podá, a to zvláště v předpolí tak důležité konference.

Ale naštěstí se vedle ní neukázal nikdo, kdo by se prokázal jako příslušník BESRY, ani její

známí a přátelé na terase si jí nevšíмали a nekladli jí choulostivé otázky. Když se stroj konečně vrátil, neztrácela čas, hned si nastoupila, aby jí ho někdo nevyfoukl před nosem.

Zadala syntronu cíl a taxi se rozletělo k jihu.

Nespěchala. Prohledávala kabinu, dokud se neujistila, že v ní není žádná skrytá kamera. Potom se pohodlně opřela, zavřela oči a předstírala, že spí.

Co když ji sledují dálkově? Obloha byla zatažená, ale to bylo jedno. Náčelník Denay má nejen satelity, ale i pozorovací přístroje, které proniknou oblaky.

Zapnula si zábavní program, ale předstírala, že ji nenadchl, procházela několik stanic a nakonec se rozhodla pro klasickou pozemskou hudbu. Zatímco přepínala, ozval se palubní syntron.

„Můžu ti tu práci ušetřit," nabízel se.

„To ne," vzdychla si. „Jsem vděčná za každíčkou změnu. Pokud ti to nevádí, dovol mi hledat si stanici, která se mi líbí."

„Jak chceš. Mně to nevádí."

Taxi vletělo do tunelu, vedoucího k podzemnímu parkovišti. Konečně ji nemohl nikdo zvenčí pozorovat.

Zahvízdala si pár taktů s hudbou, potom znovu přeladila a zajela prsty pod přístroj.

Vylovila pouzdro o velikosti drobné mince.

Když si pak prsty prohrábla vlasy, zmizelo pouzdro za límcem košile. Byla si jistá, že byla dostatečně opatrná a že pozorovatele ošálila, pokud vůbec nějakí byli.

O něco později přistál kluzák v podzemní garáži jednoho topsidského obchodního centra, kde si koupila pár maličkostí.

Později se jiným kluzákem vrátila do hlavního města Zanzovazu. V kanceláři otevřela pouzdro a mikročip vsunula do

syntronu na náramku.

Zpráva byla z velení Služby a zadávala jí nový úkol.

„Potřebujeme informace o vyslancích jiných národů. Především o Gatasanech a o jejich úmyslech. Zjistit jejich slabiny a jakou plánují strategii jednáme."

Monitor na stěně se náhle rozsvítil. Rychle náramek přepnula. Zamrazilo ji, když si uvědomila, co ono zapnutí monitoru znamená.

Odposlouchávali ji!

Tolik se namáhala, a všechno zbytečně! Náčelník Denay a BESRA ji zřejmě podezřívají už dávno. Možná věděli i o mrtvé schránce v kluzáku.

Na třírozměrné obrazovce se ukázala tvář nějakého Bluesana.

„Dobrý večer, Selmo," ozvalo se z reproduktorů. Modulátor snížil pronikavý hlas natolik, aby byl pro Pozemšťanku srozumitelný. „Musím s tebou nutně mluvit. Jistě víš o čem."

Zavrtěla hlavou. „To je omyl," odvětila a opět se plně ovládala. „Nevím, co chceš. Obchodně nemáme spolu nic společného."

Byla si jistá, že toho Bluesana v životě neviděla.

„Mýlíš se," řekl a zřejmě se hrabal v nějakých záznamech. „Jde o zakázku A,DT 334472."

Pochopila. Chce jí *zdržet* u monitoru, pak vpadnou agenti BESRY a zadrží ji.

„Jistě se dohodneme," řekla rychle. „Ale teď o tom mluvit nemůžeme. Mám důležitou schůzku."

„Ozvu se zítra ráno," ukončil překvapivě rychle hovor. Selma vyskočila a chtěla utéct z kanceláře. Srdce jí bušilo až v hrdle a ruce měla jako z ledu. Zmočňoval se jí strach.

Náčelník Denay byl nebezpečný a nemilosrdný protivník a nepochybovala o tom,

že ji chce zatknout.

Jestliže mě dostane, zmizím už navěky! blesklo jí hlavou. *To se nesmí stát. Musím zmizet, dokud se nedostaví pozemská delegace, a pak se ztratím mezi nimi.*

V ostatních místnostech už nikdo nebyl. Vydechla si. Obávala se, že se jí postaví do cesty někdo z jejích zaměstnanců, Bluesan, Unithan, Topsider. Od každého z nich očekávala, zeji zradí. Byli to nehumanoidi a tudíž je musela považovat za protivníky. Aspoň v tomto případě. Jistota je jistota.

Neměla jim to za zlé. Už tomu zkrátka bylo tak, že v současné době byla většina nehumanoidů proti Pozemšťanům, vůči nimž se cítili slabší a jejichž vlivu se zřejmě obávali mnohem víc než tolkanďské agrese.

Spěchala k východu a kámen jí spadl ze srdce. Byl tu už jen jeden zaměstnanec. George Freeder. Pohlédla na monitory, u nichž seděl, a zjistila, že právě vyřídil jeden velice náročný úkol.

„Něco tady nehraje," konstatoval neklidně. „Mám pocit, že si tě začíná všimát BESRA."

„Nechápu proč," odpověděla a předstírala, že neexistuje větší nesmysl než taková představa. Věděla, že mu může důvěřovat, ale nechtěla v žádném případě přiznat, že se má náčelníka Denaye proč bát.

„Pojď," řekl a táhl ji za sebou.

Nejdřív se trochu zpěchovala a vlekla se, ale pak už s ním šla rychleji a ochotněji chodbou, vedoucí na parkoviště.

„Dělej," zaspal bez dechu. „Celý svět má kvůli té konferenci najednou nervy v kýblu. Možná tě bude chtít BESRA zadržet, abys konferenci nenarušila."

„Nesmysl," odmítla, ale vzdala poslední odpor. „Jsem obchodnice. S konferencí nemám nic společného."

„Možná jsem chybu udělal i já, když jsem se pustil do rešerší," zvolal a praštil se do čela.

„Jasně, to je ono!"

Nepustil ji a běžel dál, i když se mu už nedostávalo dechu.

„Je mi to líto, Šelmo. Jsem hlupák. Kladl jsem otázky, které na tebe mohly BESRU upozornit. Vyčítám si to."

„Ale teď mi pomáháš."

„To je přece samozřejmé."

„To zvýšení platu máš už jisté," řekla a usmála se na něj. „Ale teď bychom se měli rozdělit. Nemám proč před něčím prchat. Kdyby mě někdo z něčeho podezřívá, vysvětlilo by se to velice rychle, protože takové podezření je naprosto neodůvodněné."

Doběhli na konec chodby a prošli několika dveřmi. Vymanila se z Freederovy ruky.

Její reakce by se dala vykládat jako útěk a útěk je vždy něco jako doznání viny.

„Máš pravdu," řekl a zastavil se u jedněch dveří. „A se zvýšením platu taky souhlasím, když to bude dost."

„Tak vidíš," zasmála se a snažila se před ním zakrýt napětí. „Slíbila jsem ti přidat, ale ještě jsem neurčila, kolik to bude."

„Není třeba." Chladně a vypočítavě se na ni podíval. „I tak vím, jaké má tato firma zisky. A závatně stoupnou, jakmile se zítra uzavře ten obchod se špičkovou technikou."

Měla pocit, že se jí propadá zem pod nohama.

„Jakže prosím?"

„Rozuměla jsi dobře, Selmo;"

To tedy rozuměla. George je zrádce. Chtěl ji vydat Denayovi, aby mohl převzít firmu.

Za pár hodin dorazí jedna z nejdůležitějších zásilek pro Fórum Raglund, a tím je čeká mimofádný zisk. Tak veliký, že Freeder neodolal.

Na pár okamžiků se přestala ovládat a dala se s ním na útěk. Tato chyba se jí stane osudnou.

Sáhla po zbrani. Byl však rychlejší a

ruku jí zachytil. „To ne," varoval ji-

Od parkoviště se blížily kroky. Uvědomila si, že ji dostal přesně tam, kde ji chtěla BESRA mít. Ani se neohlížela. Čekala, až dostane zásah paralyzátorem.

„Mizero," zasyčela a v zádech cítila nepřijemný chlad, jako by jí po páteři zvolna sjížděla kostka ledu.

„Já to vidím úplně jinak," odpověděl jí a zasmál se od ucha k uchu.

Paralyzační paprsky ji srazily k zemi. Agenti BESRY se nad ní sklonili a odnesli ji.

Parneberochacz Denayrech se právě skláněl nad agentkou, která po krátkém spánku opět otevřela oči.

Selma Millerová sebou zděšeně trhla a vytřeštila na něj oči.

Náčelník Denay působil mnohem hrozněji a nebezpečněji, než si ho představovala. Poprvé v životě se s ním setkala fyzicky, jinak ho znala jen z monitoru a holografii.

Byl zhruba dva metry vysoký a zjevem připomínal kozla s černou štětinatou srstí chodícího po dvou. Kozlí hlava měla dva špičaté, vzpřímené rohy. Nad úzkými ústy zely tři otvory, které by se daly považovat za nosní dírky, ale nebylo tomu tak. Šelma věděla, že se v nich skrývají chápavé jazyky, dlouhé přes půl metru, a na konci že mají po čtyřech jemných chapadlech.

Když na chapadla pomyslela, dostala strach. Chtělo se jí řvát hrůzou, protože jazyky se právě vysouvaly z „nosních dírek" a natahovaly se k ní.

Hrdlo však měla sevřené a vypravila ze sebe jen zachrčení. Jazyky jí už ohmatávaly obličej a krk.

Cheborparn měl velké a kulaté oči, rudě

svítily, a Selma měla pocit, že jsou ledové stejně jako muž, který řídí BESRU. Věděla, že Cheborparnové se na Zemi ukázali už v 10. a 11. století starého letopočtu a tenkrát jako „čerti" budili mezi lidmi strach a zděšení. Nakonec se stáhli a potom o nich po tisíce let nikdo nevěděl. Teprve roku 3441 starého letopočtu znovu zasáhli do galaktického dění. Tou dobou bylo lidstvo natolik zralé, že je jejich vzhled už nemohl vylekat.

Selma však měla přesto pocit, že se dostala na středověkou Zemi. Připadalo jí, že se nad ní sklání d'ábel. Vyvolával v ní strach a hnus, navíc věděla, že náčelník Denay je bezohledný, že se nezastaví před ničím, když jde o zájmy Fóra Raglund.

Ví, zeje agentka Služby? Má jasné důkazy?

Anebo se na ní dopouštějí násilí jen na základě podezření George Freedera? Stílí naslepo, protože doufá, že se prozradí sama pod tíží událostí?

„Nebudeme se zdržovat dlouhými řečmi!" Konečně se vzpřímil. Jazyky se vrátily do dírek.

Trochu si oddechla. „S tím souhlasím," řekla a posadila se.

A protože Cheborparn nic neřikal, vstala a oprášila si šaty. Byla v jakési velké místnosti. Obrovským oknem dovnitř vnikalo slunce. Za nám viděla masožravé rostliny vysoké jako člověk, jejichž rudé a žluté květy tak zářily, až ji z toho bolely oči.

Ona místnost by celkem mohla vzbuzovat důvěru, kdyby tu a tam na stěně nebyla odporná skvrna od krve.

„Ráda bych se dozvěděla, proč jsem byla přepadena a s kým mám tu čest." Opět to byla ona chladná a ovládací se specialistka, na niž ji vycvičili a za kterou se tak dlouho považovala. „Ty jsi náčelník Denay?"

Nereagoval, ale ani na vteřinu ji nespustil z očí.

„Pokud ano,“ pokračovala, „pak tomu rozumím ještě méně. Čím se obyčejné pozemské obchodníci dostávají takové cti? Povídá se o tobě, že máš velice vysokou funkci ve Fóru. Možná je to pravda, možná taky ne. Do toho mi nic není. Mě zajímá pouze jediné - proč jsi mě sem odvedl.“

Zasáhlo ji to naprosto nepřipravenou, jako blesk z čistého nebe. Něco spadlo na ni a do ní, a tolik to bolelo, že zavyla a upadla. Ztratila vědomí.

Když opět přišla k sobě, stál nad ní Cheborpam a shlížel na ni.

„Začneme od začátku,“ navrhl. „Takhle se se mnou nemluví. Navíc jsem říkal, že se nebudeme zdržovat zbytečnými řečmi. Přejdeme tedy k věci. Jako specialistka Služby jsi informovaná o skutečných cílech Ligy. Země chce využít tolkandské invaze a rozšířit svou moc.“

Selma se neuvěřitelně rychle vzpamatovala, odvalila se stranou a vstala. Když potom stála proti němu, nikdo by nepoznal, že se uvnitř celá chvěje.

„Jestliže mě chceš mermomocí mučit, pak znovu sáhni po elektrickém bičí nebo co to bylo, ale ušetři mě takových nesmyslů.“

Na Cheborpama to nezapůsobilo. Zpytavě se na ni podíval.

„Já nemám s politikou nic společného,“ tvrdila. „A nevím, jaké cíle Liga sleduje. Na obchodní cestě jsem se dozvěděla, že Tolkanďani obsazují jeden kyslíkový svět za druhým, a to pozoruhodným tempem.“

„Pokračuj,“ vyzval ji.

„Takže Tolkanďané se od začátku této ofenzivy zmocnili už více než stovky planet.“

„Více než dvě stovky,“ opravil ji.

Selma potřásla hlavou. Jestliže je tato informace správná, o to víc nechápala jeho chování.

„V tom případě bys neměl mučit ty, kteří už

léta úspěšně pracují na této planetě a svou práci přispívají i k jejímu blahobytu, ale měl bys honem přemýšlet, jak tolkandskou invazi odrazit.“

Zamžikal. Uvědomila si, že zašla příliš daleko. Takhle se s náčelníkem Denayem, nejmocnějším mužem Raglundu, nemluví.

Než se stačila opravit, zasáhl ji další blesk a znovu ji srazil k zemi.

Tentokrát to však bylo mnohem horší než prve. Bolest jí zaplavila snad každíčkou buňku těla a propast, do které se řtila, snad neměla dna. Někde hluboko dole spatřila světlo a rychle se k němu blížila.

On mě zabije! byla její poslední myšlenka a potom se rozplynula v nic.

5.

Ráno 18. února 1289 NGL, v den zahájení velké konference, dorazila jako první delegace gataských Bluesanů. Přiletěla diskem RAGLUND, oficiální vlajkovou lodí Fóra.

Tento diskovitý křižník, jímž Tayloz Ůpkek přistál na astroportu hlavního města, byl nový typ. Sestával ze čtyř dalších diskovitých lodí, z nichž každá byla samostatná a měla vlastní metagravový pohon. Jmenovaly se RAGLUND 1 až 4.

RAGLUND 1 a 2 byly nad sebou, přičemž Dvojka byla zřetelně menší než jednička. Trojka a Čtyřka byly na ně kolmo jako dvě velká zádová křídla.

Vrchním velitelem všech čtyř modulů byl Tayloz Ůpkek, který při mnoha akcích používal i disk AZTAKT. Anti Tetre Kaáta, velitel levého zádového vertikálního modulu, pro něj hned po přistání vyžadoval čestný doprovod a dal jasně najevo, že Bluesana budou doprovázet četní poradci, kteří kolem něj utvoří vnitřní kruh, zatímco čestný doprovod bude vytvářet kruh vnější.

Náčelník Denay souhlasil, ani se nepokoušel

vyjednávat. Z jeho odpovědi se dalo usuzovat, že považuje za samozřejmost, když hosta přijme s nejvyššími poctami.

Pár minut nato přistávaly lodě dalších významných národů, ale byly už menší. Větší lodě zůstaly na oběžné dráze a delegace přistály ve výsadekových člunech.

Akonany reprezentovala Esa Reekolová, velitelka hlavní části RAGLUNDU, zatímco Tetre Káata chtěl vést delegaci svého národa. Tím velitel RAGLUNDU překvapil Denaye jako organizátora konference, který počítal s tím, že představitelé Antiů, Akonanů a Unithanů přiletí vlastními loděmi. Neboť nejen oni se identifikovali jako diplomatičtí zástupci svého národa, ale i Unithan Prexner, velitel čtvrtého modulu RAGLUNDU.

Takže RAGLUNDEM přiletěli hned vyslanci čtyř různých národů. Vzhledem k okolnostem a časové nouzi bylo jasné, že tak jednali kvůli úspoře času i finančních prostředků.

Potom přibyli diplomati menších raglundských národů jako Topsiséři nebo Cheborparni. Lingvidi a několik dalších zastoupení nebyli, protože se považovali za příliš malé a bezvýznamné nebo protože jejich světy už padly do rukou Tolkanďanů.

PAPERMOON přiletěl s konvojem dvaceti lodí. Z paluby sestoupili Cistolo Khan, První Pozemšťanka Paola Dašmaganová a ředitelka Služby Gia de Moleonová.

Necelou hodinu nato dorazil GILGAMEŠ s Atlanem a Homerem G. Adamsem.

Organizátoři konference přijali s povděkem, že nikdo z delegátů nepožadoval pokoje navíc a že byli ochotni bydlet na svých lodích.

Atlan se přesunul z GILGAMEŠE na PAPERMOON, kde se nejdříve sešel s Paolou Dašmaganovou a potom s Giou de Moleonovou.

Gia de Moleonová se tvářila ustaraně.

„Měli jsme na Raglundu spolehlivou a velice úspěšnou agentku," začala bez úvodu. „Selma Millerová nám dodávala důležité informace. A zrovna teď ji zřejmě dostal náčelník Denay."

„Třeba je to jen takové bezpečnostní opatření," nadhodil Arkonidan.

„Určitě ne. Když náčelník udeří, pak následuje už jen mlčení smrti. Musíme něco podniknout, a to rychle."

„Naším cílem je dosáhnout intergalaktické spolupráce, abychom mohli účinně čelit Tolkanďanům," namítl Arkonidan. „Musíme se bohužel smířit i s bolestnými ztrátami."

S tím však Gia de Moleonová nesouhlasila. „Služba pracuje mimo jiné i proto tak úspěšně, protože všichni vědí, že se mohou spolehnout jeden na druhého," prohlásila. „I Selma Millerová se spoléhá na to, že jí pomůžeme. Ví, že přiletíme najednání, a není jediná, kdo spoléhá na to, že budeme za ni bojovat."

„To máte na téhle krásné planetě ještě víc agentů?"

„Už jen jednoho," odpověděla. „Selma ho nezná. Přes něj jí předáváme úkoly a střeží mrtvou schránku. Možná něco ví."

„Ale nechceš se na něj obrátit, protože máš strach, že bys ho tím ohrozila."

Ustaraně na něj pohlédla. „Náčelník Denay očekává, že něco podniknu. S tím musíme počítat. Ten Cheborparn je v mých očích génius. Je bezohledný, zchytralý a krutý, ale neskutečně schopný. Je to jeden z mála partnerů v Galaxii, před nímž mám skutečný respekt."

„A co očekáváš ode mě?"

„Pomoc."

„Chápu. Chceš provést klamný manévr a poslat ho po špatné stopě. A někdo z mých lidí má zatím pátrat po Selmě Millerové."

„Jedině tak má nějakou šanci." Gia de Moleonová se prohrábla v papírech před

sebou. „Tady je kódová karta, kterou najdeš našeho druhého člověka.“

Podala mu ji. Atlan jí zamyšleně otáčel v prstech. Uzářoval v něm šílený plán a rozhodl se, že Selmu Millerovou bude hledat.

„Jak se ten specialista jmenuje?“ zeptal se.

„George Freeder,“ odpověděla. „Na něj by ses měl obrátit. Možná nám řekne, kde Selma je. Spolehlivý člověk. Už jsme ho několikrát prověřovali. Je neúplatný a nemá jedinou slabinu. Aspoň jsme u něj žádné slabiny neodhalili.“

„Najdu někoho z GILGAMEŠE a nasadím ho na něj,“ slíbil Arkonidan.

„Koho?“

„To se dozvíš, až bude Selma na svobodě,“ zasmál se Atlan. „Bude to tak lepší.“

Dorazily zprávy z oblastí ohrožených Tolkanďany. Větřelci už dobyli dvě stě třicet kyslíkových světů osídlených humanoidy a patřících k Lize svobodných Pozemšťanů.

Atlan se rozloučil a odebral se rovnou na GILGAMEŠ, kde si promluvil se Simoně Rayovou, mladou atraktivní ženou, která pracovala na palubě jako vědkyně zabývající se otázkami výživy. V minulosti se osvědčila při kriminalistických vyšetřováních na nehumanoidních světech. Arkonidan o ní věděl, že žila několik let na Raglundu a že má dosud dobré styky s různými osobnostmi.

Jí dal za úkol nalézt a vysvobodit Selmu Millerovou.

Potom se kluzákem rozletěl ke konferenčnímu centru, kde se mezitím rozpoutala ostrá hádka o zasedací pořádek. Každý trval na tom, že zrovna jeho delegace musí dostat místa, jež přísluší jejímu významu.

Cheborparn, který jinak tahával provázky ze zákulisí, vystoupil na veřejnost a krátkým projevem pozdravil delegace. Zároveň poukázal na závratnou rychlost, jakou větřelci

dobývají jeden svět za druhým, aniž kde narazí na vážnější odpor.

„A tak to půjde dál, pokud něco neuděláme, pokud nespojíme síly a nepotáhneme všichni za jeden provaz,“ promlouval k delegátům. „Musíme rychle dospět k nějakému řešení, jinak přijdeme o ještě víc světů.“

Cheborparn navrhl, aby se o zasedací pořádek losovalo.

„O tom, kde kdo bude sedět, nebude rozhodovat politický, hospodářský, kulturní nebo morální význam národa, ale náhoda. Důležité je pouze -to, abychom začali jednat co nejdříve.“

Všichni s ním souhlasili. A za několik minut byl zasedací pořádek vyřízen.

Cheborparnovi se viditelně ulevilo a předal slovo Taylozi Úpkekovi. Gatasan se hned od počátku snažil vytvořit atmosféru pro úspěšné jednání. Dal najevo, že je mluvčím nejmocnějšího a nejvlivnějšího bluesanského národa a že ho Fórum Raglund vybavilo veškerými pravomocemi projednání. Považoval se zkrátka za osobu číslo jedna.

V Humanidromu důrazně vyžadoval, aby Liga svobodných Pozemšťan chránila především Gatasan a v případě nutnosti se odvrátila od jiných národů, aby se na tento úkol mohla plně soustředit. Jeho slova vyvolala zuřivé a oprávněné protesty ostatních delegátů.

Nyní postupoval Gatasan diplomatičtěji. Požadoval, aby se všechny národy sjednotily a vytvořily společnou frontu proti Tolkanďanům. A nikdo nebude mít žádné výhody.

Ve své řeči dal rovněž najevo, že na Mléčnou dráhu nalétají současně desetitisíce ježtek a dobývají jednu planetu za druhou.

„Zatímco zde mluvím,“ hřímal, „dostávají se miliony, ne-li miliardy Galaktiků do vlivu

skenovacího záření a kráčejí v ústrety nejistému osudu."

Přistoupil k němu jeden jeho asistent. Byl to starý muž, modrá srst mu především na hlavě už místy bělala. Předal mu jakousi zprávu.

„Nyní mají vetřelci v rukou více než dvě stě čtyřicet světů," řekl mluvčí Gatasanů potom. „Jasněji snad už ani nemůžu říct, jak nás čas tlačí. Nemůžeme si dovolit nějaké spory, ale musíme se co nejrychleji dohodnout."

Skldil neutuchající potlesk. Všichni delegáti byli za jedno, že se musí táhnout za jeden provaz.

Ale už následující řečník dal najevo, že se musí překonat ještě značné potíže. Byl to Topsider.

„Podle mých informací padlo do rukou vetřelců ve skutečnosti více než dvě stě čtyřicet světů," prohlásil. „Mezi nimi je dvě stě dva planet, osídlených humanoidy a patřících do zóny vlivu Ligy svobodných Pozemšťanů."

Po těchto slovech zavládlo napjaté mlčení. Topsider dopřál každému, aby o jeho slovech náležitě popřemýšlel. Teprve když v sále zavládl lehký neklid, pokračoval:

„Jestliže tedy tak velká část světů patří k Lize, proč by ostatní národy nesly stejné finanční a materiální náklady jako Liga?"

I on skldil bouřlivý potlesk.

„Skoro osmdesát pět procent ztracených světů jsou světy Ligy," pokračoval rázně. „Zbývající patnáct procent se dělí na světy jiných národů. Některým národům zatím nehrozí vůbec nic. Proč by i ony měly platit? *Žádám*, aby Liga pokryla osmdesát pět procent všech nákladů."

Demagogický útok na Ligu se setkal s naprostým úspěchem. O to větším, že tato slova přicházela od Topsidera. Topsideři nebyvali příliš dobří řečníci a už vůbec ne

populisté.

„To Pozemšťané mohou ztratit nejmíc," konstatoval. „Je to nejbohatší národ Galaxie. Ať tedy platí."

Následoval minutový potlesk a trval, i když Topsider už dávno opustil tribunu.

Paola Dašmaganová si pracně razila cestu vpřed. Musela počkat, až se sál vybouří.

„Ctihodný Topsider Xconic mluvil stejně chytře jako přesvědčivě a vyšel mi tím jedině vstříc," začala. „Samozřejmě, Liga ponese největší část nákladů a dá k dispozici i patřičně více materiálu."

Shromáždění teď aplaudovalo už vlažněji, ale Paolu to příliš nepřekvapilo. Věděla, že předchozí potlesk byl především škodolibost.

Většina národů Galaxie hleděla na bohatou a mocnou Zemi se závistí. Přála Lize pořádné puštění žilou, i pak bude ještě dost bohatá.

„*Znám Galaktiky*," řekla Paola Dašmaganová, když se po prvním kole jednání setkala se svými poradci v malé místnosti konferenčního centra. „Ráda bych jim udělala radost a trošku se zpěchovala. Škodolibost a pocit, že nám to dali, by byly pak ještě větší. Ale na takové srandičky teď vážně nemáme čas. Každá minuta je dobrá."

„Prosím Selmu Millerovou," řekla Simoně Rayová, když vešla do předpokoje firmy ŠELMÍ.

Z monitoru se na ni podíval nějaký Uni-than. „Není tady," řekl.

„Jsem její blízká přítelkyně," zalhala mladá žena.

Měla černé vlasy a zelené oči, které jako by zářily zevnitř a byly v rozkošném kontrastu k její sametově snědé pleti.

„Selma ví, že přijdu, a čeká mě."

Unithan znejistěl. „Já vás informovat

nemohu, ale určitě víc ví George Freeder. Je to Pozemšťan a její pravá ruka."

Otevřely se dveře a kráčela dlouhou chodbou k nějaké pracovně. Před nohami se jí rozsvěcely zelené body a ukazovaly jí cestu.

Zavedly ji do velké kanceláře, v níž pracoval ještě mladý Pozemšťan. Byl střední postavy a měl úzký obličej s výraznou bradou. Nakrátko střižené vlasy se mu kudrnatily a měl je velice husté. Udiveně na ni pohlédl.

„Co přivádí takovou krásu do temnot mého pracoviště?" otázal se a vstal. „Jen zřídka dopadá takové světlo do mého světa kaleného zisky a ztrátami."

Na jeho řeči nedala. Střízlivě se představila a znovu se zeptala po Šelmě Millerové. Tvrdil, že neví, kde se momentálně zdržuje.

„To není možné," opáčila. „Selma a já jsme byly na dnešek domluveny. Před pár dny jsem s ní hovořila. Dobře ji znám a termíny vždycky dodržovala. Něco se muselo stát."

„To, že tak náhle odjela, překvapilo i mě," řekl, ale na očích mu viděla, že poněkud znejistěl. „A nenechala žádnou zprávu."

„To by neudělala," nepolevovala Simoně.

Už více než hodinu měla informace o firmě ŠELMÍ, vzbudily v ní jisté podezření. Atlan identifikoval George Freedera jako specialistu SPL, takže by v něm měla vidět svého spojence. Ale neviděla.

Simoně Rayová tušila, že je to zrádce a že má něco společného se Selminým zmizením.

„To těžko můžu posoudit," řekl vyhýbavě.

„Byla snad 'zatčena'?"

Zděšeně na ni pohlédl. „Jak tě to napadá? O tom bych přece musel něco vědět." Jeho nejistota rostla.

„Každopádně však nepočítáš s tím, že se vrátí."

Vrátil se do křesla za stolem, ale místo jí nenabídl.

„Mám práci," odbyl ji. „Kde je východ, vši. Jakmile se Šelma ozve, budu ji od tebe pozdravovat. Jak že se vlastně jmenuješ?"

Sedla si proti němu do křesla. Rozkošně pomalu si přehodila nohu přes nohu a udeřila.

„Než jsem se sem vypravila, využila jsem veřejného informačního systému," řekla. „Je v něm překvapivě bohatá nabídka. Mimo jiné se lze dostat i do obchodního rejstříku, v němž jsou veškeré důležité údaje o všech zahraničních firmách. Dají se tam najít především jména odpovědných pracovníků."

Pobledl a zúžil rty. Zasáhla do černého. Uvědomil si, že udělal závažnou chybu, která mu teď bude osudnou.

„Mě to absolutně nezajímá," lhal.

Viděla, že usilovně přemýšlí, jak by vyvlekl krk z oprátky. Nedala mu však šanci. Nemilosrdně pokračovala a prozradila mu, nač přišla.

„V obchodním rejstříku stojí, že jsi s okamžitou platností jediným vlastníkem této firmy. V hospodářských zprávách navíc bylo, že dneska dojde k největšímu obchodu, na jakém se SELMI kdy podílela. Jinými slovy SELMI dosáhne nezvykle vysokého zisku. Zvláštní je, že nikde nestojí, proč Selma firmu zaregistrovala na tebe. Jsem zvědavá, jak mi to vysvětlíš."

Nespouštěla z něj oči a viděla, že zasáhla. George Freeder si uvědomil, že jeho sen o rychlém zbohatnutí ztroskotal a že Služba Pozemské ligy jeho falešnou hru prohlédla. Teď už bylo jedno, jestli v ní vidí či nevidí agentku.

Simoně Rayová vstala a bez jakéhokoli dalšího slova odešla. Její akce byla krátká, ale účinná.

Nyní zbývaly pouze dvě možnosti. Buď zmizí i George Freeder, nebo se opět ukáže Selma.

6.

Už ve chvíli, kdy Atlan vešel do konferenčního sálu, cítil, že je něco ve vzduchu. Vládla tam podivná atmosféra. Mluvilho na náčelníka Denaye, který hovořil s Taylozem Ůpkekem.

Vyměnil si krátký pohled se Simoně Rayovou, která se zdržovala poblíž pozemské delegace. Lehce pootočila hlavu a upozornila ho na náčelníka Denaye, který hovořil s Taylozem Ůpkekem.

Paola Dašmaganová přistoupila k Arkonidanům.

„Blížíme se číslu tři sta," sdělila jim. „Nepotrvá dlouho a Tolkanďani budou mít v rukou tři sta planet. Nyní je jich přes dvě stě osmdesát a vetřelci pronikají stále dál. Jsou jako povodeň, kterou nedokáže zastavit žádná hráz."

„Možná bychom ji mohli brzy postavit. Mám pocit, že jsme krátce před závažným rozhodnutím," řekl Atlan.

Přikývla.

„Nejsi sám, kdo to cítí," řekla. „Náčelník Denay má něco za lubem. Určitě."

Atlan se odebral na své místo, Paola Dašmaganová se zatím obrátila na přítomné a informovala je, jak daleko vetřelci postoupili. Apelovala na delegáty, aby jednali co nejdříve.

„S každou promarněnou minutou skenovacními paprsky někde neutralizují myslící bytosti našich národů," promlouvala k nim. „A nikdo neví, zda se z toho kdy vzpamatují, pokud se nám vůbec podaří je vysvobodit. Na dlouhá jednání už nemáme čas. Musíme ihned jednat."

Vedle Atlana si sedl Ertrusan Cassam Seccam, obr, vedle něhož se leckdo cítil jako tpraslík.

„Dal sis mě zavolat?" zeptal se.

„Vycházím z toho, že se velice brzy dohodneme," odpověděl Atlan tlumeným

hlasem. „Pak budou potřeba komanda proti Tolkanďanům. Zatím ještě nemohu přesně určit, jaké úkoly budou komanda mít, ale rád bych měl nejpозději do dvaceti hodin třicet družstev, která budu moci okamžitě nasadit.

„Třicet? Tolik?"

„Patrně jich budeme potřebovat jenom pět," vysvětloval Atlan. „Počet závisí na tom, kolik nepřátelských lodí poškodíme natolik, abychom získali zajatce. U naprosto zničených lodí se o to nemusíme ani pokoušet."

„Rozumím," odpověděl Ertrusan. „Z lodí se musí nadělat vraky, ale ne je úplně zničit."

„Přesně tak."

„Můžeš se na mě spolehnout."

Byl to asi stovcetiletý muž s bělostným hřebínkem vlasů. Atlan ho znal jako odvážného, ale velice odpovědného bojovníka, kterým zdánlivě nemohlo nic otrást a který si zachovával nervy i v těch nejobtížnějších situacích.

Ertrusan vstal a odešel, zatím nastoupil další řečník. Náčelník Denay. Cheborparn nebyl v plánu, dostal však možnost, aby se mohl obrátit ke shromáždění.

Když přistoupil k řečnickému pultu, sál ztichl. O to hlasitěji pak všem připadalo, když jeden Unithan neovládl kýchnutí a prudce vypustit zadržovaný vzduch chobotem. Normálně kýchání Unithanů vyvolávalo všeobecné veselí. Tentokrát nereagoval nikdo. Ticho zůstalo, i když Unithan musel kýchnout ještě jednou.

Náčelník Denay čekal, zatím klouzal zrakem po sále. Vychutnával si, že veškerá pozornost patří pouze jemu.

„Pochopili jsme vážnost situace," obrátil se na delegáty, „a rozhodli jsme se, že po boku Ligy svobodných Pozemšťanů a lodí ostatních galaktických národů budeme

bojovat s Tolkand'any."

Bouřlivý potlesk.

„Jde o svobodu nás všech," zdůraznil Cheborparn. „Zatím jsme z výpovědí jistého Kummeroga slyšeli, že se s Tolkand'any velice dobře znal. Předpověděl, že všichni Galaktici budou brzy mrtví. Tvrdil, že Mléčná dráha se změní ve hvězdnou poušť."

Jeho slova vyvolala zděšení. Reakce mnoha delegátů jasně hovořily o tom, že navzdory všem hlášením o katastrofách stejně nevěřili, že zánikem jsou ohroženi i oni. Za obět Tolkand'anům padaly především světy Ligy. Nyní však většině došlo, že ohroženy jsou i jejich planety.

„Nemáme jinou možnost," pokračoval náčelník Denay. „Můžeme se spasit jedině společně, nebo společně zaniknout."

Jeho slova měla dopad, jaký by neměla řeč Atlanova nebo jiného představitele Ligy. Když se pro spolupráci vyslovil muž jako Denay, pak to mělo váhu.

„Abychom všem dokázali, že vážně chceme jít bok po boku," prohlášoval, „rozhodli jsme se, že dáme Lize svobodných Pozemšťanů jasný signál naší tolerance a dobré vůle. Jak mívá Liga ve zvyku, nasadila proti nám nebezpečnou špiónku," tvrdil tajný vládce Raglundu. „Tato žena neznala ostych. Opovrhovala ctí našich národů a nezastavila se doslova před ničím. Všichni máme své citlivé oblasti, své koutky, kde nechceme, aby nás někdo vyrušoval. Na to nebrala absolutně žádný ohled. Všechny nás hrubě urazila."

Nastalo naprosté ticho. Všichni chtěli slyšet, co bude dál.

„Vzhledem k nesmírnému nebezpečí, ve kterém jsme se ocitli, rozhodli jsme se, že si již nebudeme nic vyčítat. Přivřeme oko nad ponížením, kterému jsme byli vystaveni. Nechceme konfrontaci, ale otevřenou spolupráci. Proto agentku Ligy použijeme na

svobodu a nepotrestáme ji za to, co spáchala. Nebyl jí zkrfiven na hlavě ani vlásek. Tu je."

Otevřely se dveře a čtyři Bluesané přivedli Selmu. Byla bledá, ale držela se a očividně nebyla zraněna. „Děkuji," řekla náčelníku Denayovi, Gestem ji vybědli, aby se přidružila k pozemské delegaci. Delegáti povstali a zatleskali. „Všechna čest," zašeptal Atlan Paole Dašmaganové. „To byl skvělý tah."

„Doufám, že neočekává, že mu z vděčnosti budeme líbat nohy," odpověděla První Pozemšťanka. „To jistě ne," poznamenal Atlan. Selma Millerová k nim došla, neřekla nic a v doprovodu několika pracovníků Služby opustila sál.

Náčelník Denay zvedl paže. V sále znovu nastal klid. Cheborparn ještě neskončil.

„Předáním agentky jsme dali najevo svou dobrou vůli," řekl. „Ale to ještě není všechno."

Opět udělal pauzu, aby jeho slova zapůsobila. Náčelník inscenoval své vystoupení, a jako by si neuvědomoval, jak čas plyne.

Atlan už pomalu ztrácel trpělivost a chtěl zasáhnout, ale opanoval se. Tušil, že náčelník Denay chce oznámit něco, co je důležité i pro něj. A nemýlil se.

„Máme další překvapení pro Ligu svobodných Pozemšťanů. Podařilo se nám zajmout jednoho z veřelců. Uvedli jsme jej do umělého hlubokého spánku a všemožnými bezpečnostními opatřeními jsme mu zabránili v sebevraždě."

Tato zpráva dopadla jako bomba. Řada delegátů vyskočila a odměnila Cheborparna bouřlivým potleskem.

„Předáváme zajatce Lize k dalšímu použití," pokračoval náčelník Denay. „Liga je zatím invazí ohrožena nejvíc a měla největší ztráty. Liga i v budoucnu ponese

největší zátěž, proto je pro nás samozřejmostí, že zajatce předáváme jí. Doufám, že se jim podaří ho vyslechnout a udržet při životě tak dlouho, dokud nevydá svá tajemství."

Požádal Paolu Dašmaganovou, aby s ním zašla do vedlejší místnosti. Pozvání přijala a vyzvala Atlana, Giu de Moleonovu a několik dalších spolupracovníků, aby jí následovali.

Alazar ležel v kleci z plastické energie a byl napojen na syntronický udržovací systém. Na monitoru se ukazovaly jeho životní funkce a bylo vidět, že zajatec je v dobrém stavu.

„Rádi bychom si vzali Alazara na GIL-GAMEŠE," řekl Arkonidan náčelníku Denayovi. „Doufám, že nemáš nic proti."

„Ovšemže ne," odpověděl Cheborparn. „Zajatec patří vám. Co s ním uděláte, je naprosto vaše věc."

Atlan se podíval na Paolu Dašmaganovou, První Pozemšťanka pouze přikývla. Potom vydal rozkazy svým spolupracovníkům. Arkonidané vytáhli Alazara z klece a odváděli ho na RICA. Atlan s nimi opustil konferenci a Vrátil se na loď.

Tam specialisté probudili Alazara z umělého spánku a zajistili jej tak, aby nemohl spáchat sebevraždu. RICO odstartoval ke GILGAMEŠI, kde Alazara okamžitě převedli do zdravotnické sekce.

Arne Höllvils, dosud mladý, ale nesmírně schopný lékař, zajatce převzal a vyšetřil ho. Byl to vysoký muž se štíhlýma, živýma rukama. Plavé vlasy mu měkce spadaly na široké hranaté čelo.

„Radši si nedělej klamně naděje," řekl Atlanovi. „Náčelník Denay je liška podšitá. Určitě by nám toho Alazara nepředal, kdyby nevěděl, že mu už moc života nezbyvá."

„Navenek se to nezdá," řekl Arkonidan.

Podíval se na zajatce, který ležel na lůžku pod kontrolou celé baterie lékařských přístrojů.

„Drama se odehrává uvnitř," vysvětlil Höllvils.

„A co to znamená? Ale řekni mi to tak, abych to pochopil i jako nemedik."

„Jako každý normální organismus produkuje i on v rámci látkové výměny toxické látky. Normálně se takové jedy odbourávají například v játrech nebo v ledvinách nebo je filtrují srovnatelné orgány a vyplavují je. U Alazara podobné orgány vypověděly službu."

„Takže se jeho organismus nezbavuje jedů, jestli jsem dobře pochopil."

„Přesně tak," přikývl lékař. „S vysokou pravděpodobností je to volní akt. Alazar dokáže ovlivňovat *nervus sympathicus* a tak blokovat orgány jako srdce, střeva, ledviny, játra a podobně. Dal jsem mu různá sympthikolytika, tedy substance, které ruší jeho působení na *nervus sympathicus*."

„Aby tyto orgány opět odbourávaly jedy?"

„Správně. Ale bohužel ne celou svou kapacitou. Zůstane plíživá otrava. Organismus takového Alazara pro nás zůstává stále velkým tajemstvím. Můžeme tedy jen doufat, že se farmakologicky ubíráme správným směrem. Vymýváme krev, doufáme, že tak vyfiltrujeme toxické látky. Ale Alazar stejně nebude žít dlouho. Bude ti ale podstatně déle k dispozici, než se náčelník Denay domníval."

„Takže myslíš, že to bylo jen velké gesto před delegáty?"

„Přesně tak," potvrdil lékař. „Ti se už přece nedozvědí, jak to bylo s Alazarem dál. Ale trochu se přece jen přepočítal. Myslím, že podcenil účinnost našich sympthikolytik. Musíš využít čas. Každá minuta je dobrá."

„Děkuji.“ Atlan na lékaře kývl a přistoupil k zajatci, který otevřel oči a netečně na něj hleděl.

Začal obtížný výslech. Nesmrtelný Arkonidan za svůj několikatisíciletý život vedl už řadu výslechů, takže měl v tomto ohledu bohatší zkušenosti než kdokoli jiný na GILGAMEŠI. Věděl, jak na Alazara musí jít.

Připravil se na dlouhý tichý boj. Zajatec na něj zprvu skutečně nereagoval. Teprve později se vzdal a přece jen něco řekl.

Měl nesmírně dlouhé jméno, jehož první dvě slabiky zněly asi jako Vasuur. Atlan mu tedy začal říkat Vasuur.

Alazar litoval, že Svazu, čímž mínil Galaktiky, padl do rukou živý. Víc se z něj v prvních hodinách nepodařilo dostat.

K Arkonidanovi se přidali Cistolo Khan a Gia de Moleonová. Ale ani oni ničeho nedosáhli. Zajatec odolával.

Atlan mu tady začal ve spolupráci s Cistolem Khanem a Giou de Moleonovou klást provokativní otázky a zesílil psychický nátlak.

„Dokážeme tvou plíživou sebevraždu zastavit," tvrdil Arkonidan. „Jistě ti to neušlo, protože víš, že bys jinak byl už dávno mrtev."

Inženýr na něj zděšeně pohlédl. Jako by tušil, co nyní přijde.

„Vylepšili jsme lékařskou péči," poznamenala ředitelka Služby. „Takže tě můžeme udržet naživu velice dlouho."

„Nemluvíme tu o hodinách nebo dnech," dodal Cistolo Khan, když zajatec nereagoval podle očekávání, „ale o letech, desítkách let a možná i stovkách."

Komisař Ligy byl impozantní zjev. Husté vlnité vlasy mu spadaly až na ramena a jako většinou měl i dnes na sobě prostý oděv pro volný čas se širokým koženým

opaskem a těžkými botami.

„Můžeme tě udržet naživu tak dlouho, jak se nám zachce, a taky to uděláme, jestli se brzy nedozvíme, co musíme vědět," vyhrožoval mu Atlan.

„Chci umřít," řekl Vasuur a všem bylo jasné, že to myslí smrtelně vážně.

„Tos nám už říkal," poznamenal Atlan, „ale my tě nenecháme zemřít, dokud nám nedáš informace."

„Takže čím dříve promluvíš, tím dříve tě odpojíme," dodala Gia de Moleonová. Tím dostali Vasuura do pastí. „Potřebuji čas na rozmyšlenou," požádal.

„Čas nemáme," odmítl ho Atlan. „Co tedy chcete vědět?" zeptal se Alazar.

„Jak jsou ty různé národy Tolkanďanů spojeny?" zeptal se Arkonidan. „A oč jim jde?"

„Na to nemůžu odpovědět," prohlásil Vasuur. „Sám to nevím."

„Jaká síla vede Neezy, Gazkary a Alazary?" Cistolo Khan přistoupil k Vasuurovi blíž. „Kdo tahá za provázky?"

„Ani to nevím," odpověděl Vasuur. „Vím jen to, že ani Eloundaři nejsou skutečnými vládci."

„Jaké úkoly mají Eloundaři?" zeptala se Gia de Moleonová. „Jsou strážci vivoku." Konečně jedna jasná odpověď! Víc jim však o vivoku neřekl. Zřejmě skutečně víc nevěděl.

Arkonidan tedy přešel k další otázce. Mluvil o Kummerogových slovech, že Galaktici jsou už prakticky mrtví a že z Mléčné dráhy bude zanedlouho hvězdná poušť.

„Nevidím do budoucnosti," odpověděl Vasuur. „Ale vím, že Galaktici jsou pro vikok cenný svazek?"

Opět se z něj pokoušeli dostat další in-

formace, ale Alazar víc říct nedokázal.

Po chvíli vyčerpaně zavřel oči a ztěžka dýchal.

Atlan přešel k doktoru Höllwilsovi, který sledoval z vedlejší místnosti zajatcovy životní funkce. Podíval se na monitory a okamžitě poznal, že se parametry zhoršily.

„Jak to vypadá?“ zeptal se nicméně. „Nijak zvlášť,“ potvrdil lékař jeho obavy. „Jde to s ním z kopce. Už ho dlouho neudržíme.“

„Jak dlouho?“ Höllwils pokrčil rameny. „Alazar není hodinky, o kterých můžeš říct, kdy dojdou. Je to živá bytost, pro nás plná záhad. Určujícími elementy u něj jsou hormony. Představ si je jako jednotlivé hudebníky v orchestru.“

„Jestliže každý z nich hraje dobře, pak orchestr funguje perfektně,“ řekl Atlan. „Jestliže někteří z nich vypadnou, trpí tím celé hudební těleso.“

„Přesně tak,“ potvrdil lékař. „Alazar nalezl východisko ze své situace. Jeho orgány produkují stále méně hormonů. Tímto způsobem dosáhne toho, že mu postupně vyhasnou životní funkce. Kdy hudba dohraje, těžko říct.“

„Čas ale kvačí,“ konstatoval Atlan. „Takže ho nijak nešetřit.“ Vrátil se k Alazarovi. „Pokračuj! Potřebujeme vědět víc.“ „Řekl jsem vám všechno, co vím,“ tvrdil umírající. „Ještě něco nám chybí. Jedna otázka je pro nás nesmírně důležitá. Proč Tolkanďané navzdory předchozí praxi dobyli soustavu Scarfaaru?“

Vasuur otevřel oči a dlouze se na něj zahleděl.

„My Alazarové, tedy inženýři, jsme přišli na to, že Humanidrom je zdroj zvláštního zařízení a leží na frekvenci, která je příznivá pro vivok. Tím je Humanidrom neobyčejně vhodný pro jeho uskladnění.“

Překvapivě sebou trhl, prohnul se do luku

a zacloumal sebou v poutech.

Do místnosti vpadl lékař, pokoušel se ho zklidnit, ale už pro něj nemohl nic udělat. Alazar se zhroutil a skončil. Hned nato začal rozklad. Proběhl tak rychle, že Galaktici měli pocit, že ho mohou sledovat prostým okem.

„Dá se dělat ještě něco?“ zeptal se Cis-tolo Khan.

„Vůbec nic,“ odpověděl Höllwils. „Považuji za *zázrak*, že nám vůbec vydržel takhle dlouho.“

„Pak tělesné pozůstatky spalte,“ nařídil komisař. „Popel jako obvykle předáme v pouzdře kosmu. To je jediné co pro něj a pro jeho důstojnost můžeme udělat.“

S Atlanem a Giou de Moleonovou přešel do malé zasedačky, aby si pohovořili o výsledcích výslechu.

„Těmi posledními slovy nám ale přece jen dal nějakou stopu,“ poznamenal Atlan.

„To ano,“ souhlasil Cistolo Khan. „Popsal nám cíl naší první společné akce proti Tolkanďanům. Humanidrom. Jestliže má nějaké zvláštní zařízení, které se neobyčejně dobře hodí pro skladování vivoku, pak víme, co máme dělat.“

7.

George Freeder se v šéfovském křesle SELMI cítil dobře. Jako kulisu si v místnosti nechal puštěny monitory a holo. Různé stanice mu dodávaly nejdůležitější data pro obchod. Krom toho jej informovaly i o průběhu konference.

Freeder se zahloubil do práce a skoro neposlouchal. Teprve když padlo jméno Šelma Millerová, zvedl hlavu. A potom v holografické kostce sledoval, jak jeho bývalá šéfová je propouštěna na konferenci na svobodu a přidává se k delegaci Ligy.

Hned mu došlo, jaké z toho pro něj plynou důsledky. Pro náčelníka Denaye je nyní nejen

nadbytečný, ale dokonce nebezpečný. Jako by mu někdo vrazil dýku do zad. Před očima se mu dělaly mžítka, přepadla jej nevolnost.

Freeder rychle změnil křeslo v lehátko a natáhl se. Věděl, co symptomy znamenají. Krevní oběh se mu v šoku zhroutil a tlak propastně klesl. Trvalo několik minut, než se vzpamatoval.

S něčím takovým vůbec nepočítal. Náčelník Denay mu přece vzkázal, že Šelma se už nikdy nedostane na svobodu. Slovo nedodržel a zajatkyni použil jako figurku, aby si získal výhody na šachovnici intergalaktické diplomacie.

Věděl, zeje v pasti. Už teď jsou na cestě lidé od Služby, ale ti nejsou jediní, kdo ho chce zničit.

I náčelník Denay se stal jeho protivníkem. A jemu stojí nyní v cestě! Cheborparn nemůže připustit, aby Lize prozradil něco, co by pro něj bylo nepřijemné.

Freeder měl tedy jedinou možnost: zmizet.

Uvědomoval si, že prakticky nemá naději ztratit se svým nepřátelům, nicméně se vzchopil, sebral pár nejnnutnějších věcí, převedl přes syntron některé účty a opustil budovu.

Na jasném nebi svítilo slunce a z nedalekých hor se linula vůně květin. Na čerstvě vysetém záhonu se pralo o semena několik pestrých ptáků.

Čtyři mladé Unithanky si zřídily stánek s ovocnými šťávami a lehkými alkoholickými nápoji a žertovaly se dvěma lehce podroušenými Unithany.

Jinak nikoho neviděl. Vydechl si. Kámen mu spadl ze srdce. Patrně viděl vše příliš černě. Vykročil a na rtech se mu rozehrál lehký úsměv.

Když vkročil na běžící pás, který ho měl odvézt na parkoviště kluzáků, přistoupili k němu ze zadu dva Bluesané.

„Nazdar, Georgi," řekl jeden.

Zděšením sebou trhl. Náhle cítil opět tu tíži, která ho drtila. Tušil, co po něm chtějí. Proklínal se, že se tak dlouho zdržoval v kanceláři.

Jiskřička naděje mu však přece jen zbývala. Třeba ti dva Bluesané nepřišli kvůli tomu, aby ho uvěznil v Denayově žaláři.

„Jaká radost!" zvolal a snažil se tvářit radostně a bezstarostně. Nedařilo se mu to. Hlas měl zastřený a cosi mu svíralo hrdlo, takže nedokázal ani pořádně mluvit.

„Právě jsem si říkal, že onen poeta v koncertu radostných barev květin poněkud postrádal modrou. Co pro vás mohu udělat?*" zeptal se.

„Hodně," odpověděl druhý Bluesan a vytlačil ho z pásu ke kluzáku bez označení. „Náčelník Denay chce, abys pro něj pracoval."

„Proti tomu nic nemám," vydechl si Freeder. Takže BESRA ho zlikvidovat nechce. „Co mám udělat?"

„Jsi obchodník a u Selmy Millerové jsi prokázal neobyčejný talent," odpověděl pro změnu první Bluesan. „Náčelník Denay očekává, že tento talent uplatníš ve prospěch Raglundu a vyděláš spoustu peněz."

„Můžeš se přirozeně zdráhat," promluvil opět ten druhý, „ale mělo by to pro tebe nepřijemné důsledky."

Strčili ho do kluzáku a odstartovali.

„Rozuměl jsem," řekl George Freeder. „Raglundský soud mě načas odsoudí. Musím počítat s několika týdny, že?"

„Tady nejde o čas," prohlásil Bluesan, který si sedl k řízení a zapnul syntroniku. Obrátil se přímo k němu. „Náčelník Denay není tak pošetilý, aby takového specialistu strčil do dolů. Chce využít tvých mimořádných schopností. Jde o peníze. Tos to pořád ještě nepochopil?"

„O kolik?"

„O padesát milionů," prozradil mu Bluesan.

„O padesát..." Freederovi vynechal hlas a tlak mu dával opět zabrat.

„Dáme ti menší, skromný počáteční kapitál. Jakmile s ním vyděláš tolik, aby Raglund získal padesát milionů, jsi svobodný člověk."

„A co když tolik nevydělám?"

Ta částka mu vyrazila dech. Léta bude muset pro Denaye pracovat jako otrok.

Bluesan na něj chladně pohlédl a potom odpověděl jednoznačným gestem. Přejel si prstem po hrdle.

Když se Allan, Cistolo Khan a Gia de Moleonová vrátili do konferenčního sálu, delegáti vzrušeně debatovali o možných útocích na Tolkand'any.

Arkonidan se přihlásil o slovo. Náčelník Denay se osobně postaral, aby je dostal. Určité vytušil, že Nesmrtelný vytáhl z umírajícího důležité informace.

Atlan shromážděné stručně informoval o výsledcích výslechu. Nezatajil ani to, že Alazar už zemřel.

„Nepodařilo se nám zabránit jeho sebevraždě," prohlásil.

Potom Arkonidan žádal, aby první úder spojených kosmických sil pod jeho vedením a s GILGAMEŠEM jako vlajkovou lodí zaútočil na soustavu Scarfaaru. „Naším cílem je dostat do Humanidromu několik oddílů komand. Musí se pokusit vytáhnout odtamtud několik exemplářů vivoku a dostat je do našich laboratoří. Larvy prozkoumáme a tím získáme další informace o Tolkand'anech." Potlesk mu dokázal, že shromáždění si už uvědomili, že jedině v jednotě je síla. „Hlavním cílem naší spolupráce je získat zajatce, především svaté Eloundary, o nichž víme příliš málo, než abychom znali jejich pohnutky," pokračoval Atlan. „Jakmile se

komanda vrátí na paluby našich lodí, musíme Humanidrom .zničit a tím i veškerý vivok."

Jeho návrh vyvolal bouřlivou diskusi. Nicméně se ukázalo, že všichni zúčastnění jsou v zásadě pro zničení Humanidromu. Nikdo si však nedokázal představit jak na to.

„Jsem pro, aby se Atlan stal vrchním velitelem *Operace Humanidrom*" prohlásil Tayloz Úpkek jako velitel lodi RAGLUND a mluvčí Gatasanů. „Jinak je mi záhadou, jak komanda budou S v Humanidromu zasahovat, když je ve skenovacím poli. Proti němu nemáme zatím žádnou ochranu. To všichni víme." Podobně hovořil Plophosan Eryt dor Kames, řečník Ligy svobodných Pozemšťanů. Patrně chtěl na sebe upozornit. Poukázal na nutnost, že má smysl hovořit jediné o reálných plánech, a ne o úmyslech, jež se nedají uvést do praxe. Touto poznámkou opět vybudil nedůvěru vůči Lize a vyvolal další námitky. Projevil obavu, že LSP hraje nečistou hru, aby získala výhody na úkor Fóra Raglund.

A zrovna řečník Ligy! Atlan si uvědomil, že se mínění obrací proti nim. Jestliže delegáti Raglundu byli až dosud ochotni souhlasit s jeho návrhy a zaútočit na Humanidrom, nyní se ozývaly už pochyby.

Nezbývalo mu tedy nic jiného, než jít do krkolomné akce, aby neohrozil plánované společné akce galaktických národů. Útok na Humanidrom se musí uskutečnit co nejdříve a je důležité, aby ho neprováděly jen jednotky Ligy.

„Přirozeně jsem připraven i na takovéto námitky," argumentoval. „Jsem si plně vědom, jakou komplikaci představuje skenovací pole. Proto jsme už dávno na Camelotu rozjeli projekt, který dá za pár dní preparát, jenž každé inteligentní bytosti umožní, aby se mohla nějaký čas bez nebezpečí zdržovat ve skenu."

Jeho slova vzbudila živý zájem. Ze všech stran na něj přšely dotazy. Každý chtěl vědět, o jaký preparát jde a jak působí.

Atlan všechny otázky odrazil a nic bližšího neprozradil. I kdyby nakrásně chtěl, nedokázal by odpovědět. Nevěděl, jestli preparát bude do té doby skutečně hotov. Pouze doufal.

Jestliže dával vsázku svou důvěryhodnost, pak jen proto, aby se co nejdříve mohl postavit tolkanskému přívalu.

Arfe Loidanová dělá přece všechno možné, jen aby dosáhla pokroku. Třeba se jí už podařilo dorazit k cíli. To se uvidí. Atlan si dal odhlasovat, že se stává vrchním velitelem spojených sil. Potom spěšně opustil sál, aby zahájil přípravy pro plánovanou akci.

Na RICOVI se pokoušel získat informace z Camelotu a od xenolékařky. Nic nového však nebylo. Zda mohou vyslat na Humanidrom komando a ochránit je, zůstávalo otázkou.

Arkonidan vyslal na Camelot menší loď, aby navázala spojení s Arfe Loidanovou. Když se obrátil na palubní syntron a chtěl shromáždit flotilu k útoku na Scarfaaru, vstoupil do místnosti Ertrusan Cassam Seccam. Měl pohodlné široké kalhoty a přiléhavý svetr.

„Jsem připraven," hlásil. „Dal jsem dohromady pět družstev, která jsou okamžitě připravena k akci. Většinou sestávají z mužů mého národa."

„Správně," pochválil ho Arkonidan. „Musíme vycházet z toho, že komanda nasadíme možná velice brzy. Zkusíme získat zajatce nebo ukořistit vikok. Jakmile budu vědět, kdy se to rozjede, dám ti vědět."

Ertrusan přikývl a odešel. Atlan se vrátil k syntronu.

„A co když ten preparát nebude?" zeptal se Cistolo Khan. „Pak nebude ani vikok, ani zajatci."

„To vím," uznal Atlan. „Ale máme pak ještě

možnost zničit celý Humanidrom."

„A budeme před ostatními jako hlupáci. Budou klást trapné otázky."

„V takovém případě musíme zavřít oči a doufat, že projdeme."

Následovaly všemožné debaty se zástupci jiných galaktických národů. Muselo se dohodnout uspořádání flotily, její řád a strategie.

Večer 19. února 1289 se konala porada ve velké zasedací místnosti GILGAMEŠE, již se zúčastnili vedoucí představitelé Ligy a delegace Bluesanů, Akonanů, Antiů, Topsiderů a dalších národů.

Skoro pro všechny to byl první pobyt na vlajkové lodi Camelotu. Podle toho byli taky nervózní. Atlan dbal na to, aby se jim neprozradilo žádné tajemství. Tayloz Úpek se předvedl jako důkladný plánovač, který chtěl být zasvěcen do všech podrobností, který prosazoval své představy o bitevním uspořádání flotily, a dokonce chtěl vědět, kdo přesně bude tvořit jaké komando.

„O tom jsem ještě neuvažoval," odbyl ho Atlan.

„Pak bys měl co nejrychleji," nabádal ho Bluesan. „Nehodlám se podílet na útoku na takovou přesilu, když se tak důležité věci nevyjasní hned na počátku."

Arkonidan ho požádal, aby tento bod zatím odložil, že se budou věnovat globálnějším záležitostem.

Útok byl stanoven na 21. února o půlnoci. Kromě GILGAMEŠE, PAPERMOONU, RAGLUNDU a AVALONU se ho měla zúčastnit flotila 50 camelotských křižníků, 3 000 lodí Ligy a 2 000 lodí Fóra Raglund. Přitom se flotila Fóra Raglund měla dělit na 1 000 disků Bluesanů, 400 akonských lodí, 300 antijských, 100 topsidských a 200 lodí menších národů.

První vlna se měla skládat jen z menší části

smíšené flotily. Jejím cílem bylo poškodit některé ježatky natolik vážně, aby nemohly uniknout.

Potom měla do lodí vniknout komanda a zajistit zajatce. Útok povede GILGAMEŠ jako vlajková loď. Na všech těchto bodech se shodli. Obtížnější už bylo vypracovat strategii. Atlan promítl budoucí bojiště na velkém hologramu. Sestava tolkandské flotily v prostoru Scarfaaru byla známa a syntrony ji dokázaly propočítat do nejmenších podrobností.

Syntron měl rovněž dostatek informací o dosavadních střetech s ježatkami, takže extrapoloval tolkandskou obranu i útok.

Na základě historických strategických studií rozehrála syntronika kosmickou bitvu a ukázala její přibližný průběh.

Extrapolace vyvolala energický protest Tayloze Ůpkeka, který měl o strategii zcela jiné představy. Z toho se vyvinula náročná diskuse mezi ním, syntronikou a Atlanem.

Bylo to jako v gigantické trojrozměrné šachové hře s neuvěřitelně velkým počtem možností jak vést boj. Atlanovi se nelíbilo, že se ztrácí tolik času takovými debatami.

„Přehlédlí jsme jeden důležitý bod,“ dal k úvaze. „Vycházíme z toho, že posádkám ježatek zbude dostatek času, aby odpověděly na náš útok. Musíme počítat s tím, že Tolkanďané extrapolují podobně jako my. Ale musíme počítat i s tím, že náš útok bude tak překvapivý, že Tolkanďanům nezbude čas k reakci, jakou by si přáli.“

„To mohu potvrdit,“ ozval se syntron. „Moment překvapení je na naší straně. Proto se střet bude vyvíjet, tak jak jsem ukázal.“

S tím se Bluesan zatím spokojil. Syntron na holografické projekci ukázal, že se spojenecké flotile podaří proniknout do bezprostřední Blízkosti Huma-nidromu a

poškodit aspoň padesát ježatek tak vážně, že nebudou moci manévrovat. Muselo se však počítat i s vlastními ztrátami. Kolem nich se rozpoutala další diskuse, jíž se tentokrát zúčastnili i Antiové, Akonané a Topsideři. Nikdo z nich se nechtěl smířit s tím, aby zrovna jejich loď byla na tak exponovaném místě spojenecké flotily, že se dá počítat s její totální ztrátou. „Nebudu přece své muže a ženy posílat do bitvy, o které už od počátku vím, že ji nepřezijí!“ zvolal vzrušeně jeden Akonan. „Moje posádky nejsou kanónenfutr Ligy!“

K jeho protestu se přidali i ostatní, dokud syntron neukázal, že eventuelní ztráty jsou ve stejném poměru k síle jednotlivých součástí flotily.

Tím se delegáti Fóra Raglund poněkud uspokojili, nicméně požadovali, aby jejich lodě byly nasazeny tak, aby měly i odpovídající podíl na úspěchu, a tudíž i na slávě flotily.

V tuhých, úmorných a čas marnících jednáních se Atlanovi konečně podařilo najít kompromis. Sestával i z toho, že nezaútočí celá flotila o síle 3 000 lodí, ale jen něco pře[^] 500, mezi nimi i camelotský křižník s kompenzátorem pětirozměrné indiference.

Syntronické propočty potvrdily, že útok s takto redukovanou flotilou má větší vyhlídky na úspěch než nasazení celé flotily. U ní by hrozilo nebezpečí, že si bude stát sama v cestě a vzájemně si bránit v boji. Nikoho nepřekvapilo, že Tayloz Ůpkek vyrukoval s dalšími návrhy, které by vedly k příznivějšímu pohledu na bitevní účast Bluesanů. Liga je nakonec akceptovala, jen aby se už konečně došlo k nějaké shodě.

Potom byl opět na řadě syntron. Propočítal, že s vysokou pravděpodobností se aspoň jednomu komandu podaří dostat se na palubu jednoho vraku a ukořistit vikok nebo získat

zajatce.

„Zpět ke komandům!" požadoval Tayloz Ůpkek. „Jsem pro to, aby se do nich vybrali pŕedevším Ertrusané a Epsalané, protože u nich oĉekávám požadovanou pŕůraznost. Navíc potŕebujeme aspoŕ jednoho velícího dŕstojníka, kterého dosadí můj národ."

Tím to uŕ přehnal. Atlan nebyl ochoten dopustit zdlouhavou diskusi o pŕepadových komandech, když byl navíc pŕesvědĉen o tom, že mluvčí Bluesanů se do ní pouští jen proto, aby zdůraznil svou dŕležitost. V pŕípadě úspĉchu by mohl tvrdit, že to on svým významným vlivem na rozhodování pŕispĉl k úspĉchu.

Zatímco se diskutovalo, narůstal počet planet dobytých Tolkanďany. Bylo jich zatím uŕ dvĉ stĉ devadesát osm. Invaze se zpomalila, ale nezastavila.

„Vrchní velení budu mít já," prohlásil jasnĉ Atlan. „A protože si nemůžeme dovolit ztrácat ještĉ víc času, rozhodne o takových detailech mé velení." Tím slovní pŕtuku ukonĉil a Tayloz Ůpkek pŕekvapivĉ ustoupil.

Když byl Atlan o něco pozdĉji sám, spojil se interkomem s Cassamem Seccamem a oznámil mu, že se blíží nasazení komand.

„Zaútoĉíme 21. února v nula hodin," řekl. „Jakmile zahájíme palbu ve Scarfaaru a budeme mít první zásahy, dáte se do toho vy. Je na vás, jak daleko půjdete a kdy to skonĉíte, protože jedinĉ vy na místĉ poznáte, zda to má nadĉji na úspĉch ĉi ne."

„Pŕipravil jsem spojení s RICEM, takže v pŕípadĉ nutnosti se můžeme poradit o dalším postupu," řekl Ertrusan.

„Výteĉně," pochválil ho Atlan. „Já vědĉl, že jsem si vybral toho pravĉho."

8.

20. února 1289 NGL vyletĉly svazy flotily podle harmonogramu pŕipravenĉho

syntronikou RICA v jednohodinových až dvouhodinových intervalech na shromaŕdištĉ Point Survive.

Shromaŕdištĉ bylo od Scarfaaru pĉt set svĉtelných let.

Tayloz Ůpkek si pŕesedl z RAGLUNDU na zádřový vertikální modul, kterému velel Anti Tetre Kaáta. Modul se odpoutal od vlajkové lodi Fóra a pŕešel na kurz, který míjel soustavu Scarfaaru o necelé dva svĉtelné roky.

Když se modul dostal pŕesně na úroveň planety Lokworth, na minutu vystoupil z hyperprostoru a proletĉl pouhou poloviĉní rychlostí svĉtla kolem soustavy Scarfaaru. Ta doba staĉila Tetremu Kaátovi, aby získal informace o Tolkanďanech.

Zároveň vysadil 40 sond, které se rozptýlily v soustavĉ a sbíraly dalši informace. Potom se vrátil na nadsvĉtelnou rychlost a unikl protivníkovu zamĉření. Zatímco se modul RAGLUNDU v několika etapách vracel k Point Survive, Tayloz Ůpkek a Tetre Kaáta vyhodnocovali výsledky na monitoru.

„Ve Scarfaaru je uŕ jen na pĉt set jeŕatek a pravdĉpodobně dvanáĉt elipsoidů Elouandarů," nahlásil o něco pozdĉji velitel RAGLUNDU Atlanovi. „Všichni Elouandarové jsou u Humanidromu." „A co sondy?" zeptal se Arkonidan. „Zachytili jsme jejich signály," odpovĉdĉl Bluesan. „Tolkanďané jejich pŕítomnost dlouho netpĉli a skoro všechny velice brzy zlikvidovali. Sondy nicménĉ zjistily, že Lokworth a Humanidrom jsou obaleny skenovací polem sahající m nanejvš 400 000 kilometrů do prostoru." Toto zjištĉní bylo správnĉ. Atlan nyní ĉekal na to, že se Tayloz Ůpkek začne ptát na onen preparát. Naštĉstí to Bluesana nenapadlo. Arkonidan by mu stejné odpovĉdĉl vyhýbavĉ, protože z Camelotu a od Arfe Loidanové nic novĉho nemĉl. Lék stále ještĉ nebyl k dispozici. Takĉe

komanda musí do akce bez ochrany!

Tím vyhlídky na úspěch povážlivě poklesly, ale vzhledem ke katastrofální situaci - zatím už Tolkand'anům padlo za obět 300 planet - neměli spojenci jinou volbu. Museli útok na Humanidrom risknout.

Zůstane jim aspoň moment překvapení? Nebo Tolkand'ané z mihnuvšího se disku vyvodí správné závěry? Pochopí sondy jako předzvěst útoku?

Nepravděpodobné, usoudily syntrony.

Tolkand'ané měli dosud představu naprosto rozhádaných národů v rozlehlých prostorách Galaxie. Z jejich hlediska bylo nějaké rychlé sjednocení, nebo dokonce společná akce naprosto vyloučeny.

Atlan rozestavil flotilu pozorovacích lodí v širokém okruhu kolem spojenecké flotily. Měla za úkol hlásit jakoukoli cizí loď a lokátory sledovat celé okolí.

Arkonidan doufal, že tak se včas dozví o průzkumných tolkandských lodích, kdyby se blížily k Point Survive.

Zároveň syntronika RICA budovala spojenecké jednotky, které musely ještě před zahájením vytvořit bojovou formaci.

Ještě během přípravné fáze se provedly nezbytné korekce založené na údajích Ůpkekova průzkumného letu.

Když syntronika RICA oznámila, že se formace utvořila, dal Arkonidan povel ke startu. Flotila nabrala rychlost a zvládla 500 světelných let ke Scarfaaru v jediné etapě.

Z hyperprostoru vpadla přímo do okupované soustavy, zůstala mimo skenovací pole, ale přiblížila se k tolkandským lodím natolik, žeje mohla ostřelovat.

Syntron RICA dal smluvený signál ke společné palbě všech spojeneckých lodí.

Tímto vpádem a náhlou palbou překvapili posádky ježatek; S tak soustředěnou palbou nepočítaly, zvláště když se jejich silám

podářilo doslova přeběhnout 300 slunečních soustav a zmocnit se jich obratem ruky.

V první vlně zaniklo přes dvacet ježatek.

Pro tento úspěch bylo rozhodující, že se ježatky nacházely ve stacionárních pozicích a nepohybovaly se. Nemohly tudíž použít „koktavý" pohon a palbě uniknout.

Když spojenci pokračovali v útoku, ztratili Tolkand'ané další lodě.

„Některé vraky jsou pro nás dostatečně zajímavé," konstatoval Atlan, který byl ve stálém spojení s Taylozem Ůpkekem. „Nejsou příliš poškozeny a nacházejí se mimo pole."

„Pak je čas na komanda!"

„Už jsou na cestě," odvětil Arkonidan suše.

„Dostaly posádky léky, o kterých jsi hovořil?" ujišťoval se mluvčí Gatasanů.

Atlan se zadrhl. Zrovna teď se na to musí ptát!

„Mají je u sebe," zalhal. „Vraky jsou tak jako tak mimo pole. Vezmou si to, kdyby se pole rozšířilo."

Bluesan se na něj zkoumavě podíval a Atlan očekával další nepřijemnou otázku.

„To je rozumné," řekl však Ůpkek. „Co když má ten lék vedlejší účinky."

„Právě, a těm je třeba se vyhnout." Atlanovi se ulevilo. Ale tato lež z nutnosti se mohla stát nebezpečnou pastí, kdyby se pole skutečně rozšířilo. Doufal však, že do té doby bude po bitvě.

Komanda však nevedl do útoku pouze Etrusan Cassam Seccam. Nyní se zapojil i Tayloz Ůpkek, aby i on sklídl část slávy.

Mimo pečlivě vypracovaný plán vyslal další tři komanda, čímž vyvolal jistý zmatek. Zvláště nebezpečné bylo, že jedno z jeho komand mířilo ke stejnému vraku jako Cassam Seccam.

„Co to ti Bluesani dělají?“ vztekal se Cassam Seccam. „Snaží se, aby tam byli první.“

Dál mířil malým výsadkovým člunem k silně poškozené ježatce. Necelých sto metrů od něj se hnal člun RAGLUNDU ke stejnému cíli a v kurzu, který se křížil s kurzem výsadkového člunu.

Cassam Seccam přerušil akci, prudce zpomalil, změnil kurz a potom nabral rychlost k jiné ježatce, která byla od něj asi 80 000 kilometrů.

Neurazili ještě ani polovičku cesty a na monitorech se jim zablýskalo. Ertruský velitel sebou trhl a mužstvo hlasitě vydechlo. Cíl, ke kterému prve mířili, explodoval.

„To je jejich konec,“ řekl jeden.

„Málem jsme to odnesli my,“ vydechl jiný.

„Měli bychom těm Bluesanům ještě poděkovat.“

Vrak ježatky se k nim rychle blížil. Ertrusané se připravovali k výsadku.

„Zdržíme se tam maximálně čtyři minuty,“ rozhodl velitel. „Pak se stáhneme třeba i bez zajatců.“

Když byli od ježatky už jen deset kilometrů, zanikla v ohromném výbuchu. Větší trosky prolétly našťestí kolem výsadkového člunu a menší narazily do ochranného pole. Ertrusané bezděky sklonili hlavy. Cassam Seccam musel nasadit veškerý pilotský um, aby se dostal s člunem z nebezpečné oblasti.

„Nemá to smysl,“ poznamenal jeden muž, když se člun blížil k dalšímu vraku. „Nestihneme to.“

Cassam Seccam se podíval na lokátory. Soustředěná palba zatím zničila přes sto ježatek. Vraký se potulovaly prostorem a komanda se do nich snažila proniknout.

Marň.

Ostatním jednotkám se vedlo stejně jako Seccamovi. Jakmile se dostatečně přiblížily k vraku, loď explodovala.

Posádky ježatek volily radši smrt, než aby padly do zajetí.

A k bojišti se řítily další.

„Sken!“ zaúpěl někdo za Seccamem. „Zahalují vraky do pole.“

Velitel měl co dělat, aby se udržel v křesle. Bylo mu nanic. Jen s maximálním soustředěním se mu podařilo předat řízení syntronu. Potom se sesypal.

Počítač vrátil člun k RICOVI, který parkoval daleko od skenovacího pole.

„Vraťte se!“ zavelel Atlan. „Nemá to cenu!“

Cassam Seccam jen zachrčel. Dokázal však na lokátorech sledovat, že člun nabral kurz k RICOVI.

Arkonidan zdrceně sledoval, jak všechna tři komanda Bluesanů zahynula v explozi ježatek, zatímco čluny Ligy ustupovaly bez jakékoli ztráty.

Tayloz Ůpek si uvědomil, jaké nebezpečí hrozí jeho komandům, a snažil se jim přijít na pomoc. Nevyletěl z propočítané a optimální pozice pouze s modulem RAGLUNDU, ale donutil ke stejnému manévru i další bluesanské disky.

Překážel ostatním bitevním lodím spojenců, které tak ztrácely výstřel na ježatky. A komanda přesto nezachránil.

S ostatními bluesanskými loděmi se pak stáhl na přidělenou pozici a tím znovu snížil palebnou schopnost celé flotily.

„Za takové porušení kázně bych každého našeho velitele vystřelil do nejbližšího slunce,“ zuřil Cistolo Khan, který byl s Atlanem v centrále RICA. „A tady u téhle hovadiny

musíme ještě držet hubu!"

„Jednou za to dostane účet," slíbil Atlan, kterého chování Bluesana štválo stejně jako komisaře. „Možná je to dobrý politik, ale strateg prachmizerný."

„Je to naprostý krach," konstatoval zklamaneč Cistolo Khan. „Unithané měli prve s tím Alazarem větší kliku."

Palubní syntron je upozornil na zásadní změnu strategické situace.

„Tolkand'ané stahují značnou sílu k Humanidromu. Tím drasticky klesá pravděpodobnost, že se nám ho podaří zničit. Útok povede určitě ke ztrátě asi třetiny spojenecké flotily."

Tím pro vrchního velitele Operace Humanidrom končila.

„Končíme a stahujeme se na Point Survive," rozhodl Atlan.

Oči mu vzrušením slzely. Od útoku na tolkandskou flotilu a na Humanidrom si sliboval mnohem víc.

Jeho rozkaz byl předán všem lodím spojenecké flotily a už pár vteřin nato se bitevní formace rozpadla. Lodě zvýšily rychlost. Každá se držela už předem stanoveného kurzu, takže si vzájemně nepřekážely.

Připravené lodě flotily Ligy zahájily záchranné akce posádek, jejichž lodě byly zničeny. Potom i ony zmizely ze soustavy Scarfaaru a stáhly se k Point Survive.

„A co teď?" zeptal se Cistolo Khan.

Byl s Atlanem sám v jeho kabině. RICO se už připojil ke GILGAMEŠOVI. V bezprostřední blízkosti parkovala spojenecká flotila u Point Survive.

„Nevím," odvětil Atlan. Komisař Ligy snědl pár sušenek a napil se trochu vody.

„Budou se nás ptát, co je s tím ohlášeným lékem proti záření," strachoval se. „Nemyslím." Arkonidan odešel do koupelny a opláchl si obličej studenou vodou. „Jediný, kdo by se mohl ptát, bude Tayloz Ůpkek. Ale zbodá, co mohl, takže bude radši mlčet."

„Doufejme. Syntron propočítal, že jeho akce nemohly za to, že jsme se museli stáhnout."

„Ale je to syntron RICA. Je to náš syntron," usmál se Atlan. „A Ůpkek k němu nemá přístup. Jeho počítače nemají informace jako my. A tak dojdou k jinému výsledku." Měl pravdu.

Tayloz Ůpkek skutečně věřil, že především on může za neúspěch celé akce, a radši o sobě nedával vědět.

Atlan se z toho snažil těžit. Chtěl zabránit tomu, aby se mu někdy nevyčítalo, že na základě falešných skutečností vylákal Fórum Raglund k tažení do předem prohrané bitvy.

Snažil se navázat spojení s Camelotem, kvůli čemuž musel ustavičně měnit směr, aby neprozradil jeho polohu. Cekalo ho však zklamání. Získal od Arfe Loidanové informace, ale z nich nevyplývalo, že by experimenty s lékem byly zdárně ukončeny.

„Mohla nám dát aspoň kapičku naděje," postěžoval si Cistolo Khan.

„To od ní čekat nemůžeš," odpověděl Atlan. „Dokud se jí to nepodaří, nic nebude slibovat." Hlásila se centrála.

„Zachytili jsme zprávu od Ronalda Tekenera."

„Chci ji slyšet!" z volal Atlan a centrála přepojila do jeho kabiny.

„Ronald Tekener hlásí návrat z Hangaye. Přináším dobré zprávy z Camelotu." Do kabiny vešel Homer G. Adams. Tekenerovu zprávu už znal z centrály.

„Co ty na to?“ zeptal se.

„Přirozeně mám radost, že Smíšek konečně našel cestu do Mléčné dráhy,“ odpovéděl Arkonidan, „ale stejně jsem skeptický.“ Tím naznačoval, že jeho zvláštní smysl už zprávu komentoval.

„Skeptický?“ Homer G. Adams se na něj udiveně podíval. „A proč?“

„Protože tvrdí, že přináší dobré zprávy. A takové výroky je třeba brát u našeho přítele velice opatrně.“

„To máš teda pravdu,“ uznal finanční génius.

První útok na Humanidrom ztroskotal, odpor Tolkand'anů byl příliš silný. Atlan se však ještě nevzdává, doufá, že vyloží další trumf.

*V příběhu, který si přečtete za čtrnáct dní,
bude hlavní postavou Ronald Tekener.*

*Ernst Vlček vylíčí Smíškova
dobrodružství po jeho návratu
z Hangaye, kdy se bude snažit pomoci
. příteli Allanovi. Příběh*

*se bude jmenovat
MENTÁLNÍ RETARDÁTOR*